

TILSKIPUN EVRÓPUÞINGSINS OG RÁÐSINS (ESB) 2018/843

2020/EES/69/26

frá 30. maí 2018

um breytingu á tilskipun (ESB) 2015/849 um ráðstafanir gegn því að fjármálakerfið sé notað til peningaþvættis eða til fjármögnunar hryðjuverka og um breytingu á tilskipunum 2009/138/EB og 2013/36/ESB (*)

EVROÞUPINGIÐ OG RÁÐ EVRÓPUSAMBANDSINS HAFA,

með hliðsjón af sáttmálanum um starfshætti Evrópusambandsins, einkum 114. gr.,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnar Evrópusambandsins,

eftir að hafa lagt drög að lagagerð fyrir þjóðþingin,

með hliðsjón af álitum Seðlabanka Evrópu ⁽¹⁾,

með hliðsjón af álitum efnahags- og félagsmálanefndar Evrópusambandsins ⁽²⁾,

í samræmi við almenna lagasetningarmeðferð ⁽³⁾,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

- 1) Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) 2015/849 ⁽⁴⁾ er helsti lagagerningurinn til varnar því að fjármálakerfi Sambandsins sé notað til peningaþvættis eða til fjármögnunar hryðjuverka. Í þeirri tilskipun, sem hafði lögleiðingarfrest til 26. júní 2017, er settur fram skilvirkur og yfirgripsmikill lagarammi til að berjast gegn söfnun fjár eða fasteigna til hryðjuverka með því að krefja aðildarríki um að greina, skilja og draga úr áhættunni sem tengist peningaþvætti og fjármögnun hryðjuverka.
- 2) Seinni tíma hryðjuverkaárásir hafa leitt í ljós nýja þróun, einkum að því er varðar hvernig hryðjuverkahópar fjármagna og framkvæma aðgerðir sínar. Tiltækin þjónusta sem styðst við nútímataækni nýtur sífellt meiri vinsælda sem annar valkostur við fjármálakerfi, þar sem hún fellur utan lagaviðs Sambandsins eða er undanþegin lagaskilyrðum, sem mögulega er ekki lengur hægt að réttlæta. Til að halda í við þróunina ætti að grípa til frekari aðgerða til að tryggja auknið gagnsæi fjármálaviðskipta, bæði fyrirtækja og annarra lögaðila, sem og fjárvörslusjóða og lagafyrirkomulags sem skipulagt er eða gegnir svipuðu hlutverki og fjárvörslusjóðir („svipað lagalegt fyrirkomulag“), í því skyni að bæta núverandi forvarnarramma og gera baráttuna gegn fjármögnun hryðjuverka skilvirkari. Mikilvægt er að gæta þess að aðgerðirnar sem gripið er til séu í réttu hlutfalli við áhættuna.
- 3) Sameinuðu þjóðirnar (UN), Alþjóðasamband sakamálaögreglu (Interpol) og Evrópska lögregluskrifstofan (Europol) hafa birt skýrslur um aukna samleitni á milli skipulagðrar glæpastarfsemi og hryðjuverka. Tengslin á milli skipulagðrar glæpastarfsemi og hryðjuverka og milli glæpa- og hryðjuverkahópa ógna í æ ríkar mæli öryggi í Sambandinu. Það að koma í veg fyrir notkun á fjármálakerfinu til peningaþvættis eða fjármögnunar hryðjuverka er óaðskiljanlegur hluti sérhverrar stefnuáætlunar til að mæta þessar ógn.

(*) Þessi ESB-gerð birtist í Stjtið. ESB L 156, 19.6.2018, bls. 43. Hennar var getið í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 63/2020 frá 30. apríl 2020 um breytingu á IX. viðauka (Fjármálaþjónusta) við EES-samninginn (bíður birtingar).

(1) Stjtið. ESB C 459, 9.12.2016, bls. 3.

(2) Stjtið. ESB C 34, 2.2.2017, bls. 121.

(3) Afstaða Evrópuþingsins frá 19. apríl 2018 (hefur enn ekki verið birt í Stjórnartíðindunum) og ákvörðun ráðsins frá 14. maí 2018.

(4) Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) 2015/849 frá 20. maí 2015 um ráðstafanir gegn því að fjármálakerfið sé notað til peningaþvættis eða til fjármögnunar hryðjuverka, um breytingu á reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 648/2012, og um niðurfellingu á tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2005/60/EB og tilskipun framkvæmdastjórnarinnar 2006/70/EB (Stjtið. ESB L 141, 5.6.2015, bls. 73).

- 4) Á meðan umtalsverðar úrbætur hafa orðið síðustu ár hjá aðildarríkjum við að samþykkja og innleiða staðla alþjóðlega fjármálaaðgerðahópsins (FATF) og í stuðningi við starf Efnahags- og framfarastofnunarinnar (OECD) er varðar gagnsæi, er ljóst að þörf er á að auka frekar gagnsæi í efnahags- og fjármálaumhverfi Sambandsins. Baráttan gegn peningaþvætti og fjármögnun hryðjuverka getur ekki verið skilvirk nema viðskiptaumhverfið snúist gegn brotamönnum sem nota ógagnsætt skipulag til að skýla fjárhag sínum. Heilleiki fjármálakerfis Sambandsins er háður gagnsæi hjá fyrirtækjum og öðrum lögaðilum, fjárvörslusjóðum og svipuðu lagalegu fyrirkomulagi. Þessi tilskipun miðar ekki eingöngu að því að koma upp um og rannsaka peningaþvætti, heldur einnig að koma í veg fyrir að það eigi sér stað. Aukið gagnsæi getur haft öflug varnaðaráhrif.
- 5) Ásamt því að leitast við að ná markmiðum tilskipunar (ESB) 2015/849 og gæta þess að breytingar á henni séu í samræmi við yfirstandandi aðgerðir Sambandsins í baráttunni gegn hryðjuverkum og fjármögnun hryðjuverka, ættu slíkar breytingar að vera gerðar að teknu tilhlýðilegu tilliti til grundvallarréttar til verndar persónuupplýsingum, sem og virðingar fyrir og beitingar á meðalhófsreglunni. Í orðsendingu framkvæmdastjórnarinnar til Evrópuþingsins, ráðsins, efnahags- og félagsmálanefndar Evrópusambandsins og svæðanefndarinnar undir heitinu: „Evrópska öryggisáætlunin“ er bent á þörfina fyrir ráðstafanir til að berjast gegn fjármögnun hryðjuverka á skilvirkari og yfirgripsmeiri hátt, með áherslu á að smygni (e. *infiltration*) í fjármálamarkaði geri fjármögnun hryðjuverka mögulega. Í ályktunum leiðtogaráðsins frá 17.–18. desember 2015 er einnig lögð áhersla á þörfina á að grípa til skjótra viðbótaraðgerða á öllum sviðum gegn fjármögnun hryðjuverka.
- 6) Í orðsendingu framkvæmdastjórnarinnar til Evrópuþingsins og ráðsins undir heitinu: „Aðgerðaáætlun til eflingar baráttunnar gegn fjármögnun hryðjuverka“ er undirstrikuð sérstaklega þörfin fyrir aðlögun að nýjum ógnunum og að breyta þurfi tilskipun (ESB) 2015/849 til samræmis við þær.
- 7) Ráðstafanir Sambandsins ættu einnig að endurspegla nákvæmlega framvinduna og skuldbindingarnar sem gengist er undir á alþjóðavísu. Þess vegna ætti að taka tillit til ályktunar öryggisráðs Sameinuðu þjóðanna (UNSCR) 2195 (2014) um ógnanir við heimsfrið og öryggi og ályktana öryggisráðs Sameinuðu þjóðanna 2199 (2015) og 2253 (2015) um ógnanir við heimsfrið og öryggi af völdum hryðjuverka. Í þessum ályktunum öryggisráðs Sameinuðu þjóðanna er fjallað um, eftir því sem við á, tengslin á milli hryðjuverka og fjölþjóðlegrar, skipulagðrar brotastarfsemi, til að hindra aðgang hryðjuverkahópa að alþjóðlegum fjármálastofnunum og útvíkka rammann um viðurlög til þess að hann nái yfir Íslamska ríkið í Írak og Levant.
- 8) Veitendur gjaldeyrisviðskiptaþjónustu á milli sýndarfjár og gjaldmiðla (þ.e.a.s. mynta og peningaseðla, sem hafa stöðu löglegs gjaldmiðils og rafeyris lands, sem samþykktir eru sem greiðslumiðill í útgáfulandinu) sem og þjónustuveitendur stafrænna veskja eru ekki háðir neinni skuldbindingu í Sambandinu um að greina grunsamlega starfsemi. Þess vegna er mögulegt fyrir hryðjuverkahópa að flytja peninga inn í fjármálakerfi Sambandsins eða innan dreifikerfa sýndarfjár með því að leyna flutningnum eða notfæra sér að vissu marki nafnleynd á þessum vettvöngum. Því er mikilvægt að rýmka gildissvið tilskipunar (ESB) 2015/849 svo að hún nái yfir veitendur gjaldeyrisviðskiptaþjónustu á milli sýndarfjár og gjaldmiðla, sem og þjónustuveitendur stafrænna veskja. Að því er varðar baráttu gegn peningaþvætti og fjármögnun hryðjuverka (AML/CFT), ætti lögbærum yfirvöldum að vera kleift, í gegnum tilkynningarskylda aðila, að vakta notkunina á sýndarfé. Slík vöktun myndi kveða á um samstillta og hóflega aðkomu, sem stæði vörð um tæknilegar framfarir og hátt gagnsæistig á sviði annars konar fjármögnunar og félagslegrar frumkvöðlastarfsemi.
- 9) Nafnleyndin sem tengist sýndarfé gerir mögulegt að misnota það í glæpsamlegum tilgangi. Með því að fella inn veitendur gjaldeyrisviðskiptaþjónustu á milli sýndarfjár og gjaldmiðla og þjónustuveitendur stafrænna veskja er ekki að fullu brugðist við nafnleyndarvandamálinu sem tengist sýndarfjárviðskiptum, þar sem stór hluti viðskiptaumhverfis sýndarfjár mun áfram vera undir nafnleynd vegna þess að notendur geta einnig átt viðskipti án slíkra þjónustuveitenda. Til að berjast gegn áhættunni sem tengist nafnleynd ættu landsbundnu skrifstofur fjármálagreininga lögreglu (e. *FIUs*) að geta aflað upplýsinga sem gerir þeim kleift að tengja heimilisföng sýndarfjár við persónuauðkenni eiganda sýndarfjár. Til viðbótar ætti að meta frekar möguleikann á að heimila notendum að gefa eigin yfirlýsingu sjálfviljugt til tilnefndra yfirvalda.

- 10) Ekki ætti að rugla sýndarfé saman við rafeyri eins og hann er skilgreindur í 2. lið 2. gr. tilskipunar Evrópuþingsins og ráðsins 2009/110/EB ⁽¹⁾, eða við yfirgrípsmeira hugtak „fjármuna“ eins og skilgreint er í 25. lið 4. gr. tilskipunar Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) 2015/2366 ⁽²⁾, né við peningalegt virði sem liggur í gerningum sem eru undanþegnin eins og tilgreint er í k- og l-lið 3. gr. tilskipunar (ESB) 2015/2366, né við spilagjaldmiðla sem eingöngu er hægt að nota innan tiltekins leikjauhverfis. Þótt oft sé hægt að nota sýndarfé sem greiðslumiðil er einnig hægt að nota það í öðrum tilgangi og finna margþættari nýtingarleiðir, t.d. sem skiptimiðil, fjárfestingu, sem verðmætisgeymir eða til nota í spilavítum á Netinu. Markmiðið með þessari tilskipun er að ná yfir alla mögulega notkun á sýndarfé.
- 11) Innlendir gjaldmiðlar, einnig þekktir sem aukagjaldmiðlar, sem eru notaðir í mjög takmörkuðum kerfum, s.s. borg eða landsvæði og meðal fárra notenda, ættu ekki að vera taldir vera sýndarfé.
- 12) Viðskiptatengsl eða viðskipti þar sem áhættusöm þriðju lönd eiga hlut að máli ætti að takmarka, ef greindur hefur verið umtalsverður veikleiki í regluverki viðkomandi þriðju landa er varðar baráttuna gegn peningþvætti og fjármögnun hryðjuverka nema beitt sé fullnægjandi viðbótarráðstöfunum eða gagnaðgerðum til að draga úr áhættu. Þegar fengist er við slík tilvik þar sem áhætta er mikil og við slík viðskiptatengsl eða viðskipti ættu aðildarríki að krefja tilkynningarskylda aðila um að beita auknum ráðstöfunum um könnun á áreiðanleika upplýsinga um viðskiptamenn til að stjórna og draga úr þessari áhættu. Hvert aðildarríki ákveður á landsvísi þá gerð aukinna ráðstafana um áreiðanleikakönnun sem grípa skal til að því er varðar áhættusöm þriðju lönd. Þessi ólíka aðkoma milli aðildarríkja skapar veikleika við stjórnun viðskiptatengsla þar sem áhættusöm þriðju lönd, tilgreind af framkvæmdastjórninni, koma við sögu. Mikilvægt er að bæta skilvirkni listans sem framkvæmdastjórnin lét gera yfir áhættusöm þriðju lönd með því að kveða á um samræmda meðhöndlun þessara landa á vettvangi Sambandsins. Sú samhæfða aðkoma ætti fyrst og fremst að beinast að auknum ráðstöfunum um könnun á áreiðanleika upplýsinga um viðskiptamenn, þar sem ekki er nú þegar krafist slíkra ráðstafana samkvæmt landslögum. Í samræmi við alþjóðlegar skuldbindingar ætti aðildarríkjum að vera heimilt að krefja tilkynningarskylda aðila, eftir atvikum, um að beita viðbótarráðstöfunum til að draga úr áhættu ásamt auknum ráðstöfunum um könnun á áreiðanleika upplýsinga um viðskiptamenn, í samræmi við áhættumiðaða stefnu og að teknu tilliti til hinna sérstöku viðskiptatengsla og viðskipta. Alþjóðastofnanir og þeir sem setja staðla og bærir eru á sviði forvarna gegn peningþvætti og baráttu gegn fjármögnun hryðjuverka geta kallað eftir beitingu viðeigandi gagnráðstafana til að vernda alþjóðlega fjármálakerfið fyrir viðvarandi og verulegri áhættu sem tengist peningþvætti og fjármögnun hryðjuverka hjá vissum löndum. Auk þess ættu aðildarríki að krefja tilkynningarskylda aðila um að beita viðbótarráðstöfunum til að draga úr áhættu að því er varðar áhættusöm þriðju lönd, sem tilgreind eru af framkvæmdastjórninni, með því að taka tillit til áskorana um gagnráðstafanir og ráðlegginga, s.s. þeirra sem alþjóðlegi fjármálaaðgerðahópurinn hefur sent frá sér, og ábyrgðar sem leiðir af alþjóðasamningum.
- 13) Í ljósi sífbreytilegra ógnana og varnarleysis að því er varðar peningþvætti og fjármögnun hryðjuverka ætti Sambandið að taka upp samþætta stefnu um reglufylgni er varðar regluverk hvers lands fyrir baráttuna gegn peningþvætti og fjármögnun hryðjuverka við kröfurnar á vettvangi Sambandsins, með því að taka til athugunar mat á skilvirkni þessara landsreglna. Í þeim tilgangi að vakta að kröfur Sambandsins séu rétt lögleiddar í hverju landi inn í regluverk um baráttu gegn peningþvætti og fjármögnun hryðjuverka, skilvirka framkvæmd þessara krafna og getu þessara reglna til að ná fram skilvirkum fyrirbyggjandi lagaramma ætti framkvæmdastjórnin að byggja mat sitt á regluverkinu í hverju landi er varðar baráttuna gegn peningþvætti og fjármögnun hryðjuverka, með fyrirvara um mat sem alþjóðastofnanir og þeir sem setja staðla og bærir eru á sviði forvarna gegn peningþvætti og baráttu gegn fjármögnun hryðjuverka gera, s.s. alþjóðlegi fjármálaaðgerðahópurinn eða sérfræðinganeftindin í úttektinni á ráðstöfunum gegn peningþvætti og fjármögnun hryðjuverka.
- 14) Almenn fyrirframgreidd kort hafa lögmætt notkunargildi og mynda gerning sem stuðlar að félagslegri og fjármálalegri þátttöku. Aftur á móti er auðvelt að nota fyrirframgreidd kort undir nafnleynd til fjármögnunar hryðjuverkaárása og við skipulagningu aðdráttá. Þess vegna er mikilvægt að útiloka hryðjuverkamenn frá þessari leið til fjármögnunar starfsemi sinnar, með því að lækka enn frekar mörkin og hámarksfjárhæðirnar undir hverjum tilkynningarskyldum er heimilt að beita ekki tilteknum ráðstöfunum um könnun á áreiðanleika upplýsinga um viðskiptamenn sem tilskipun (ESB) 2015/849 mælir fyrir um. Á meðan tekið er tilhlýðilegt tillit til þarfa viðskiptamanna til að nota fyrirframgreidda

⁽¹⁾ Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2009/110/EB frá 16. september 2009 um stofnun og rekstur rafeyrisstofnana og varfæmisefirlit með þeim, breytingu á tilskipunum 2005/60/EB og 2006/48/EB og um niðurfellingu á tilskipun 2000/46/EB (Stjtið. ESB L 267, 10.10.2009, bls. 7).

⁽²⁾ Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) 2015/2366 frá 25. nóvember 2015 um greiðsluþjónustu á innri markaðnum og um breytingu á tilskipunum 2002/65/EB, 2009/110/EB, 2013/36/ESB og reglugerð (ESB) nr. 1093/2010 og niðurfellingu tilskipunar 2007/64/EB (Stjtið. ESB L 337, 23.12.2015, bls. 35).

gerninga í almennum tilgangi og ekki hindra notkun slíkra gerninga sem stuðla að félagslegri og fjármálaglegri þátttöku, er mikilvægt að lækka núverandi þröskulda fyrir almenn fyrirframgreidd kort sem eru undir nafnleynd og auðkenna viðskiptamanninn ef um er að ræða fjargreiðslur þar sem fjárhæðin fer yfir 50 evrur.

- 15) Á meðan notkunin á fyrirframgreiddum kortum undir nafnleynd, sem gefin eru út í Sambandinu, er fyrst og fremst takmörkuð við yfirráðasvæði Sambandsins, á það ekki alltaf við um svipuð kort sem gefin eru út í þriðju löndum. Þess vegna er mikilvægt að tryggja að fyrirframgreidd kort undir nafnleynd sem gefin eru út utan Sambandsins geti eingöngu verið notuð í Sambandinu þegar þau teljast uppfylla jafngildar kröfur þeim sem settar eru fram í lögum Sambandsins. Sú regla ætti að öðlast gildi í fullu samræmi við skuldbindingar í Sambandinu að því er varðar alþjóðaviðskipti, einkum ákvæði hins almenna samnings um þjónustuviðskipti.
- 16) Skrifstofur fjármálagreininga lögreglu gegna mikilvægu hlutverki við að greina fjármögnunarstarfsemi tengda tengslanetum hryðjuverkamanna, einkum yfir landamæri, og við að finna fjárhagslega bakhjarla þeirra. Upplýsingar um fjármögnun geta haft grundvallarþýðingu við að afhjúpa stuðning við hryðjuverk og tengslanetið og fyrirætlanir hryðjuverkasamtaka. Vegna skorts á bindandi alþjóðlegum stöðlum er verulegur munur á hlutverki, getu og valdsviði skrifstofa fjármálagreininga lögreglu. Aðildarríki ættu að leitast við að tryggja skilvirkari og samræmdari aðkomu til að bregðast við fjármálarannsóknnum tengdum hryðjuverkum, þ.m.t. þeim sem tengjast misnotkun sýndarfjár. Núverandi mismunur ætti samt sem áður ekki að hafa áhrif á starfsemi skrifstofa fjármálagreininga lögreglu, einkum getu þeirra til að þróa fyrirbyggjandi greiningartæki til stuðnings öllum þeim yfirvöldum sem eru í forsvari fyrir leyniþjónustu- og rannsóknastarfsemi og dómstólum, og alþjóðlega samvinnu. Þegar skrifstofur fjármálagreininga lögreglu vinna verkefni sín ættu þær að hafa aðgang að upplýsingum og geta skipst á þeim án hindrana, þ.m.t. með vídeigandi samstarfi við löggæsluyfirvöld. Í hverju tilviki sem grunur leikur á brotastarfsemi og einkum þegar um er að ræða fjármögnun hryðjuverka ættu upplýsingar að flæða fljótt og milliliðalaust án ástæðulausrar tafar. Því mikilvægt til að stuðla enn frekar að skilvirkni og hagkvæmni skrifstofa fjármálagreininga lögreglu með því að skýra nánar valdsviðin og samstarfsfyrirkomulagið á milli þeirra.
- 17) Skrifstofur fjármálagreininga lögreglu ættu að geta aflað allra nauðsynlegra upplýsinga frá tilkynningarskyldum aðilum sem tengjast starfssviðum þeirra. Óhindrað aðgengi að upplýsingum er nauðsynlegt til að tryggja að hægt sé að rekja peningaflæði á tilskilinn hátt og ólögleg dreifikerfi og peningaflæði sem uppgötvast á fyrri stigum. Þörf skrifstofanna fyrir að afla viðbótarupplýsinga frá tilkynningarskyldum aðilum, sem byggir á grunsemdum um peningabætti eða fjármögnun hryðjuverka, getur skapast vegna fyrri grunsamlegra viðskipta sem tilkynnt hafa verið til skrifstofu fjármálagreininga lögreglu, en getur einnig stafað af öðrum ástæðum, s.s. eigin greiningum skrifstofu fjármálagreininga lögreglu, upplýsingum sem lögbær yfirvöld hafa veitt eða upplýsingum sem önnur skrifstofa fjármálagreininga lögreglu býr yfir. Skrifstofur fjármálagreininga lögreglu ættu þess vegna, í tengslum við hlutverk sín, að geta aflað upplýsinga frá sérhverjum tilkynningarskyldum aðila, jafnvel án þess tilkynning hafi borist fyrirfram. Þetta nær ekki til tilviljanakenndra beiðna um upplýsingar til tilkynningarskyldu aðilanna í tengslum við greiningar skrifstofu fjármálagreininga lögreglu, heldur eingöngu upplýsingabeiðna sem byggja á nægjanlega skilgreindum skilyrðum. Skrifstofa fjármálagreininga lögreglu ætti einnig að geta aflað slíkra upplýsinga samkvæmt beiðni annarrar skrifstofu fjármálagreininga lögreglu í Sambandinu og skipst á upplýsingunum við þá skrifstofu fjármálagreininga lögreglu sem leggur fram beiðnina.
- 18) Tilgangur skrifstofa fjármálagreininga lögreglu er að safna og greina upplýsingarnar sem þær fá í því skyni að staðfesta tengsl á milli grunsamlegra viðskipta og undirliggjandi brotastarfsemi, til þess að afstýra og berjast gegn peningabætti og fjármögnun hryðjuverka, og koma á framfæri niðurstöðum greiningar sinnar sem og viðbótarupplýsingum til lögbærra yfirvalda þegar grunsemdir vakna um peningabætti, tengd frumbrot eða fjármögnun hryðjuverka. Skrifstofa fjármálagreininga lögreglu ætti ekki að koma sér undan eða neita upplýsingaskiptum við aðra skrifstofu fjármálagreininga lögreglu, hvorki fyrirvaralaust né eftir beiðni, af ástæðum eins og skorti á greiningu á tengdu frumbroti, sérkennum landsbundins refsiréttar og mismun á milli skilgreininga tendra frumbrota eða skorti á tilvísun til tiltekinna tengdra frumbrota. Á sama hátt ætti skrifstofa fjármálagreininga lögreglu að veita annarri skrifstofu fjármálagreininga lögreglu fyrirframsamþykki fyrir að áframsenda upplýsingarnar til lögbærra yfirvalda án tillits til tegundar mögulegs tengds frumbrots, til að miðlunarhlutverkið sé rækt með skilvirkum hætti. Skrifstofur fjármálagreininga lögreglu hafa tilkynnt um erfiðleika við upplýsingaskipti vegna mismunar í landsbundnum skilgreiningum á tilteknum frumbrotum, s.s. skattalagabrotum, sem ekki eru samræmd í lögum Sambandsins. Slíkur mismunur ætti ekki að hamla gagnkvæmum upplýsingaskiptum, miðlun til lögbærra yfirvalda og notkun þeirra upplýsinga eins og skilgreint er með þessari tilskipun. Skrifstofur fjármálagreininga lögreglu ættu fljótt, uppbyggilega og á skilvirkan hátt að tryggja sem víðtækasta alþjóðlega samvinnu við skrifstofur fjármálagreininga lögreglu þriðju landa í tengslum við peningabætti, tengd frumbrot og fjármögnun hryðjuverka, í samræmi við tilmæli alþjóðlega fjármálaaðgerðahópsins og Egnot-meginreglnanna um upplýsingaskipti milli skrifstofa fjármálagreininga lögreglu.

- 19) Upplýsingar sem lúta að varfærni tengdri lána- og fjármálastofnunum, s.s. upplýsingar sem varða hæfi og hæfni stjórnenda og hluthafa, innra eftirlitskerfi, stjórnarhætti eða reglufylgni og áhættustjórnun, eru oft ómissandi til að hægt sé að hafa fullnægjandi eftirlit með slíkum stofnunum er varðar baráttuna gegn peningaþvætti og fjármögnun hryðjuverka. Á sama hátt eru upplýsingar um baráttuna gegn peningaþvætti og fjármögnun hryðjuverka einnig mikilvægar fyrir varfærniseftirlit með slíkum stofnunum. Þess vegna ætti réttaróvissa sem stafað getur af skorti á skýrum lagaákvæðum á þessu sviði ekki að hamla skiptum á trúnaðarupplýsingum og samstarfi er varðar baráttuna gegn peningaþvætti og fjármögnun hryðjuverka, á milli lögbærra yfirvalda sem hafa eftirlit með lána- og fjármálastofnunum og varfærniseftirlitsaðila. Nánari útlistun á lagarammanum er jafnvel mikilvægari þar sem varfærniseftirlit hefur, í þó nokkrum tilvikum, verið falið eftirlitsaðilum sem ekki sinna eftirliti með baráttu gegn peningaþvætti og fjármögnun hryðjuverka, s.s. Seðlabanka Evrópu (ECB).
- 20) Tafir á aðgengi skrifstofa fjármálagreininga lögreglu og annarra lögbærra yfirvalda að upplýsingum um persónuauðkenni eigenda banka- og greiðslureikninga og bankahólfa, einkum ónafngreindra, hamlar greiningu millifærslna á fjármunum sem tengjast hryðjuverkum. Landsgögn sem heimila auðkenningu banka- og greiðslureikninga og bankahólfa sem tilheyra einum einstaklingi eru sundurlaus og því ekki með tímanlegum hætti aðgengileg skrifstofum fjármálagreininga lögreglu og öðrum lögbærum yfirvöldum. Því er mikilvægt að koma á miðlægu sjálfvirku fyrirkomulagi, t.d. skráningar- eða gagnaheimtakerfi, í öllum aðildarríkjum sem skilvirkri leið fyrir aðgang, með tímanlegum hætti, að upplýsingum um persónuauðkenni eigenda banka- og greiðslureikninga og bankahólfa, umboðshafa þeirra, og raunverulegra eiganda þeirra. Þegar aðgangsaðkvæðunum er beitt þykir rétt að nota fyrirkomulag sem þegar er til staðar, að því tilskildu að landsbundnar skrifstofur fjármálagreininga lögreglu geti fengið aðgang að gögnum til að rannsaka þau án tafar og í heild sinni. Aðildarríki ættu að íhuga að færa inn í slíkt fyrirkomulag aðrar upplýsingar sem taldar eru nauðsynlegar og hlutfallslegar til að gera aðgerðir til að draga úr áhættu sem tengist peningaþvætti og fjármögnun hryðjuverka skilvirkari. Skrifstofur fjármálagreininga lögreglu og lögbær yfirvöld, önnur en þau sem bera ábyrgð á saksókn, ættu að tryggja fullan trúnað að því er varðar slíkar rannsóknir og beiðnir um tengdar upplýsingar.
- 21) Til að virða friðhelgi einkalífs og vernda persónuupplýsingar ættu lágmarksgögn sem nauðsynleg eru til að framkvæma rannsóknir er varða baráttu gegn peningaþvætti og fjármögnun hryðjuverka að vera geymd í miðlægum sjálfvirkum kerfum fyrir banka- og greiðslureikninga, s.s. skráningar- eða gagnaheimtakerfi. Mögulegt ætti að vera fyrir aðildarríki að ákvarða hvaða gögnum er gagnlegt og hóflegt að safna, að teknu tilliti til kerfanna og lagahefða sem eru til staðar, til að persónuauðkenning á raunverulegum eigendum virki sem skyldi. Þegar ákvæðin sem varða þessi kerfi eru lögleidd ættu aðildarríki að ákvarða varðveislutímabil sem eru jöfn tímabilinu fyrir varðveislu skjala og upplýsinga sem aflað er við beitingu ráðstafananna um könnun á áreiðanleika upplýsinga um viðskiptamenn. Almennt ætti að vera mögulegt fyrir aðildarríki að framlengja varðveislutímabilið með lögum, án þess að krafist sé ákvarðana í hverju tilviki fyrir sig. Viðbótarvarðveislutímabilið ætti ekki að vera lengra en fimm ár aukalega. Það tímabil ætti að vera með fyrirvara um landslög sem setja fram aðrar gagnavarðveislukröfur og heimila ákvarðanir í hverju tilviki fyrir sig til að auðvelda refsí- eða stjórnisýslumeðferðir. Aðgangur að þessu fyrirkomulagi ætti að vera á grundvelli meginreglunnar um þörf á vitneskju.
- 22) Nákvæm auðkenning og sannprófun á gögnum um einstaklinga og lögaðila er mikilvæg í baráttunni gegn peningaþvætti og fjármögnun hryðjuverka. Nýjasta tækniþróun í stafrænum viðskiptum og greiðslum gera tryggja fjarauðkenningu eða rafræna auðkenningu mögulega. Einkum að því er varðar tilkynnta rafræna auðkenningarskipan og leiðir til að tryggja lagalega viðurkenningu yfir landamæri ætti að taka tillit til þessara auðkenningarmiðla, eins og sett er fram í reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 910/2014 ⁽¹⁾, sem bjóða upp á trygg verkfæri með hátt öryggisstig og setja viðmiðunarmörk sem auðkenningaraðferðirnar á landsvísu geta verið bornar saman við. Þar að auki geta lögbær landsyfirvöld tekið tillit til annarra fjar- eða rafauðkenningaraðferða, sem eru eftirlitsskyldar, viðurkenndar, samþykktar eða gilda á landsvísu. Eftir því sem við á ætti einnig í auðkenningarferlinu að taka tillit til viðurkenningarinnar á rafrænum skjölum og traustþjónustu eins og sett er fram í reglugerð (ESB) nr. 919/2014. Taka ætti tillit til meginreglunnar um tæknilegt hlutleysi við beitingu þessarar tilskipunar.

(1) Reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 910/2014 frá 23. júlí 2014 um rafræna auðkenningu og traustþjónustu fyrir rafræn viðskipti á innri markaðinum og um niðurfellingu á tilskipun 1999/93/EB (Stjtið. ESB L 257, 28.8.2014, bls. 73).

- 23) Til að greina einstaklinga í áhættuhópi vegna stjórnmalalegra tengsla í Sambandinu ættu aðildarríki að gefa út lista sem tilgreinir hin sérstöku hlutverk sem, í samræmi við landslög og stjórnsýslufyrirmæli, heyra undir mikilvæg opinber störf. Aðildarríki ættu að krefja hverja alþjóðastofnun sem löggild er á yfirráðasvæði þeirra um að gefa út og halda uppfærðum lista yfir mikilvæg opinber störf í þeirri alþjóðastofnun.
- 24) Aðferðin við athugun á núverandi viðskiptamönnum innan núverandi ramma er áhættutengd. Að gefinni meiri áhættu vegna peningaþvættis, fjármögnunar hryðjuverka og tengdra frumbrota sem tengist tiltekinni milliliðauppbyggingu, er þó hugsanlega ekki mögulegt með þeirri aðferð að uppgötva og meta áhættuna tímanlega. Þess vegna er mikilvægt að tryggja að tilteknir skýrt tilgreindir hópar núverandi viðskiptamanna séu einnig vaktaðir reglulega.
- 25) Aðildarríki eru nú sem stendur krafín um að tryggja að fyrirtæki og aðrir lögaðilar sem stofnaðir eru á yfirráðasvæði þeirra útvegi og varðveiti fullnægjandi, nákvæmar og gildandi upplýsingar um raunverulegt eignarhald á þeim. Nákvæmar og uppfærðar upplýsingar um hinn raunverulega eiganda er lykilatriði við að hafa uppi á brotamönnum sem ella gætu dulið hverjir þeir eru í skjóli fyrirtækjaskipulags. Hið hnattræna samtengda fjármálakerfi gerir mögulegt að dylja og flytja fjármagn um heiminn og aðilar sem stunda peningaþvætti og fjármögnun hryðjuverkamanna sem og aðrir brotamenn hafa í síauknum mæli nýtt sér þann möguleika.
- 26) Útskýra ætti hvaða sértæku þættir ákvarða hvaða aðildarríki er ábyrgt fyrir vöktun og skráningu upplýsinga um raunverulegt eignarhald fjárvörslusjóða og svipaðs lagalegs fyrirkomulags. Vegna ólíkra réttarkerfa í aðildarríkjum eru tilteknir fjárvörslusjóðir og svipað lagalegt fyrirkomulag ekki vöktuð eða skráð neins staðar í Sambandinu. Upplýsingar um raunverulegt eignarhald fjárvörslusjóða og svipaðs lagalegs fyrirkomulags ættu að vera skráðar þar sem vörsluaðilar fjárvörslusjóðanna og einstaklingar með sambærilega stöðu í svipuðu lagalegu fyrirkomulagi eru með staðfestu eða hafa fasta búsetu. Til að tryggja skilvirka vöktun og skráningu upplýsinga um raunverulegt eignarhald fjárvörslusjóða og svipaðs lagalegs fyrirkomulags er samstarf á milli aðildarríkja einnig nauðsynlegt. Samtenging skráa aðildarríkja um raunverulega eigendur fjárvörslusjóða og svipaðs lagalegs fyrirkomulags mun gera þessar upplýsingar aðgengilegar, og koma einnig í veg fyrir margar skráningar sömu fjárvörslusjóða og svipaðs lagalegs fyrirkomulags innan Sambandsins.
- 27) Reglur sem gilda um fjárvörslusjóði og svipað lagalegt fyrirkomulag að því er varðar aðgengi að upplýsingum sem tengjast raunverulegu eignarhaldi þeirra ættu að vera samanbærilegar samsvarandi reglum sem gilda um fyrirtæki og aðra lögaðila. Vegna hina mörgu ólíku tegunda af fjárvörslusjóðum í Sambandinu, sem og enn meiri fjölbreytni svipaðs lagalegs fyrirkomulags, ættu aðildarríki að taka ákvörðun um hvort fjárvörslusjóður eða svipað lagalegt fyrirkomulag sé sambærilegt við fyrirtæki eða annan lögaðila, eða ekki. Markmið landslaga sem leiða í lög þessi ákvæði ætti að vera að koma í veg fyrir notkun á fjárvörslusjóðum eða svipuðu lagalegu fyrirkomulagi til peningaþvættis, fjármögnunar hryðjuverka eða tengdra frumbrota.
- 28) Í ljósi hinna ólíku eiginleika fjárvörslusjóða og svipaðs lagalegs fyrirkomulags ættu aðildarríki að geta, að landslögum og í samræmi við reglur um persónuvernd, ákveðið stig gagnsæis að því er varðar fjárvörslusjóði og svipað lagalegt fyrirkomulag sem ekki eru sambærileg við fyrirtæki og aðra lögaðila. Áhættan í tengslum við peningaþvætti og fjármögnun hryðjuverka getur verið breytileg, allt eftir eiginleikum og tegund fjárvörslusjóðs eða svipaðs lagalegs fyrirkomulags, og skilningur á þessari áhættu þróast með tímanum, t.d. sem afleiðing af landsbundnum og yfirþjóðlegum áhættumötum. Af þessum sökum ætti að vera mögulegt fyrir aðildarríki að kveða á um frekari aðgang að upplýsingum um raunverulegt eignarhald á fjárvörslusjóðum og svipuðu lagalegu fyrirkomulagi, ef slíkur aðgangur felur í sér nauðsynlegar og hlutfallslegar ráðstafanir með það lögmæta markmið að koma í veg fyrir notkun á fjármálakerfinu til peningaþvættis eða fjármögnunar hryðjuverka. Þegar stig gagnsæis upplýsinga um raunverulegt eignarhald slíkra fjárvörslusjóða eða svipaðs lagalegs fyrirkomulags er ákvarðað ættu aðildarríki að taka tilhlýðilegt tillit til verndunar grundvallarréttinda manna, einkum réttinn til friðhelgi einkalífs og vernd persónuupplýsinga. Veita ætti sérhverjum einstaklingi sem getur sýnt fram á lögmæta hagsmuni aðgang að upplýsingum um raunverulegt eignarhald fjárvörslusjóða og svipaðs lagalegs fyrirkomulags. Einnig ætti að veita aðgang sérhverjum einstaklingi sem leggur fram skriflega beiðni í tengslum við fjárvörslusjóð eða svipað lagalegt fyrirkomulag og ræður yfir eða á ráðandi hlut í einhverju fyrirtæki eða öðrum lögaðila stofnuðum utan Sambandsins í gegnum beint eða óbeint eignarhald, þ.m.t. í gegnum handhafahlutafjáreign, eða í gegnum yfirráð eftir öðrum leiðum. Viðmiðanirnar og skilyrðin fyrir veitingu

aðgangs, vegna beiðni um upplýsingar um raunverulegt eignarhald fjárvörslusjóða eða svipaðs lagalegs fyrirkomulags, ættu að vera nægjanlega nákvæmar og í samræmi við markmið þessarar tilskipunar. Mögulegt ætti að vera fyrir aðildarríki að hafna skriflegri beiðni þegar gildar ástæður eru til grunsemda um að skriflega beiðnin sé ekki í samræmi við markmiðin með þessari tilskipun.

- 29) Til að tryggja réttarvissu og jöfn samkeppnisskilyrði er mikilvægt að setja fram með skýrum hætti hvaða lagalega fyrirkomulag sem komið er á í Sambandinu ætti að vera talið svipa til fjárvörslusjóða, út frá hlutverki þess og skipulagi. Hvert aðildarríki ætti þess vegna að vera krefið um að tilgreina fjárvörslusjóðina, ef viðurkenndir í landslögum, og svipað lagalegt fyrirkomulag sem setja má upp samkvæmt landsbundnum lagaramma þess eða venjum, og sem að skipulagi og hlutverki svipar til fjárvörslusjóða, til að mögulegt sé að aðskilja eða aðgreina á milli laglegs og raunverulegs eignarhalds á eignum. Aðildarríki ættu þar næst að tilkynna um flokkunina, lýsingu á eiginleikum, nöfn og, eftir atvikum, lagagrundvöll þessara fjárvörslusjóða og svipaðs lagalegs fyrirkomulags, til framkvæmdastjórnarinnar vegna birtingar þeirra í Stjórnartíðindunum Evrópusambandsins, til að önnur aðildarríki geti auðkennt þau. Taka ætti tillit til þess að fjárvörslusjóðir og svipað lagalegt fyrirkomulag geta haft mismunandi lagalega eiginleika í gervöllu Sambandinu. Þegar eiginleikar fjárvörslusjóðs eða svipaðs lagalegs fyrirkomulags eru sambærilegir varðandi skipulag eða hlutverk við eiginleika fyrirtækja og annarra lögaðila mun aðgangur almennings að upplýsingum um raunverulegt eignarhald geta haft sitt að segja í baráttunni gegn misnotkun fjárvörslusjóða og svipaðs lagalegs fyrirkomulags, á sama hátt og aðgangur almennings getur stuðlað að því að koma í veg fyrir misnotkun á fyrirtækjum og öðrum lögaðilum til peningabættis og fjármögnunar hryðjuverka.
- 30) Aðgangur almennings að upplýsingum um raunverulegt eignarhald gerir hinu borgaralega samfélagi kleift að grannskoða upplýsingarnar betur, þ.m.t. fréttamiðlum eða borgaralegum samtökum, og stuðlar að viðhaldi trausts á heilindum í viðskiptum og á fjármálakerfinu. Þetta getur verið framlag í baráttunni gegn misnotkun á fyrirtækjum og öðrum lögaðilum og lagalegu fyrirkomulagi til peningabættis eða fjármögnunar hryðjuverka, bæði með því að hjálpa til við rannsóknir og vegna orðsporsáhrifa, að því gefnu að hver sá sem á í viðskiptum viti deili á raunverulegum eignum. Einnig auðveldar þetta fjármálastofnunum sem og yfirvöldum tímanlegt og skilvirkt aðgengi að upplýsingum, þ.m.t. yfirvöldum í þriðju löndum sem taka þátt í baráttunni gegn slíkum brotum. Aðgengið að slíkum upplýsingum mun einnig hjálpa til við rannsóknir á peningabætti, tengdum frumbrotum og fjármögnun hryðjuverka.
- 31) Tiltrú fjárfesta og almennings á fjármálamörkuðunum byggist að stórum hluta á reglum um nákvæma upplýsingagjöf sem veitir gagnsæi um raunverulegt eignarhald og stjórnunarkerfi fyrirtækja. Þetta á einkum við um stjórnarhætti fyrirtækja sem einkennast af samþjöppun eignarhalds, slíku sem tíðkast í Sambandinu. Annars vegar geta stórir fjárfestar með umtalsverðan atkvæðis- og ráðstöfunarrétt yfir sjóðstreymi ýtt undir langtímavöxt og -árangur fyrirtækisins. Hins vegar geta ráðandi raunverulegir eigendur með stóran atkvæðahluta haft hvata til að beina eignum og tækifærum fyrirtækis í aðra átt í eigin þágu á kostnað minnihluta fjárfesta. Möguleg aukin tiltrú á fjármálamörkuðum ætti að vera talin vera jákvæð hliðaráhrif og ekki tilgangur aukins gagnsæis, sem er að skapa viðskiptaumhverfi sem ólíklegt er að notað verði til peningabættis og fjármögnunar hryðjuverka.
- 32) Tiltrú fjárfesta og almennings á fjármálamörkuðunum byggist að stórum hluta á reglum um upplýsingagjöf sem veitir gagnsæi um raunverulegt eignarhald og stjórnunarkerfi fyrirtækja og annarra lögaðila sem og tiltekinna tegunda fjárvörslusjóða og svipaðs lagalegs fyrirkomulags. Aðildarríki ættu þess vegna að heimila aðgang að upplýsingum um raunverulegt eignarhald á nægjanlega samfelldan og samræmdan hátt með því að koma á skýrum reglum um aðgang almennings, svo að þriðju aðilar geti, alls staðar í Sambandinu, gengið úr skugga um hverjir eru raunverulegir eigendur fyrirtækja og annarra lögaðila sem og tiltekinna gerða fjárvörslusjóða og svipaðs lagalegs fyrirkomulags.
- 33) Aðildarríki ættu að heimila aðgang að upplýsingum um raunverulegt eignarhald fyrirtækja og annarra lögaðila á nægjanlega samfelldan og samræmdan hátt, í gegnum miðlæga skrá þar sem upplýsingar um raunverulegt eignarhald eru settar fram, með því að koma á skýrum reglum um aðgang almennings, svo að þriðju aðilar geti, alls staðar í Sambandinu, gegnið úr skugga um hverjir eru raunverulegur eigendur fyrirtækja og annarra lögaðila. Mikilvægt er einnig að koma á samræmdum lagaramma sem tryggir betra aðgengi að upplýsingum sem varða raunverulegt eignarhald á fjárvörslusjóðum og svipuðu lagalegu fyrirkomulagi, eftir þau hafa verið skráð innan Sambandsins. Reglur sem gilda um fjárvörslusjóði og svipað lagalegt fyrirkomulag, að því er varðar aðgengi að upplýsingum sem tengjast raunverulegu eignarhaldi þeirra, ættu að vera samanbærilegar samsvarandi reglum sem gilda um fyrirtæki og aðra lögaðila.

- 34) Í öllum tilvikum, bæði hvað varðar fyrirtæki og aðra lögaðila, sem og fjárvörslusjóði og svipað lagalegt fyrirkomulag, ætti að stefna að jafnvægi, einkum á milli almannahagsmuna í baráttunni gegn peningaþvætti og fjármögnun hryðjuverka og grundvallarréttinda skráðra aðila. Gagnamengið sem gera á aðgengilegt almenningi ætti að vera takmarkað, skilgreint á skýran og tæmandi hátt, og almenns eðlis, til að lágmarka mögulegan skaða fyrir raunverulega eigendur. Jafnframt ættu upplýsingar sem gerðar eru aðgengilegar almenningi ekki að greina sig frá gögnunum sem safnað er um þessar mundir. Til að takmarka að gengið sé á rétt þeirra til friðhelgi einkalífs almennt og vernd persónuupplýsinga þeirra sérstaklega, ættu þær upplýsingar fyrst og fremst að tengjast stöðu raunverulegra eigenda fyrirtækja og annarra lögaðila og fjárvörslusjóða og svipaðs lagalegs fyrirkomulags og einskorðast eingöngu við þá atvinnustarfsemi sem raunverulegir eigendur leggja stund á. Í þeim tilvikum þar sem framkvæmdastjórinn hefur verið tilgreindur sem raunverulegur eigandi eingöngu í krafti stöðu sinnar og ekki vegna eignarhluta eða yfirráða eftir öðrum leiðum, ætti það að vera auðgreinanlegt í skránum. Að því er varðar upplýsingar um raunverulega eigendur geta aðildarríki mælt fyrir um að upplýsingar um þjóðerni sé tekið með í miðlægu skrána, einkum um erlenda raunverulega eigendur. Til að auðvelda skráningarferlið og þar eð mikill meirihluti raunverulegra eigenda mun vera af þjóðerni ríkisins þar sem miðlæga skráin er vistuð, geta aðildarríki gengið úr frá því að raunverulegur eigandi sé þeirra eigin ríkisborgari ef engin færsla er gerð um annað.
- 35) Grannskoðun almennings mun stuðla að því að koma í veg fyrir misnotkun á lögaðilum og lagalegu fyrirkomulagi, þ.m.t. skattundanskot. Þess vegna er mikilvægt að upplýsingarnar um raunverulegt eignarhald séu áfram aðgengilegar hjá landsbundnum skrá og fyrir tilstuðlan samtengingarkerfis skráa í a.m.k. fimm ár eftir að ástæðurnar fyrir skráningu upplýsinga um raunverulegt eignarhald fjárvörslusjóðsins eða svipaðs lagalegs fyrirkomulags eru ekki lengur til staðar. Aðildarríki ættu þó að geta mælt fyrir um úrvinnslu upplýsinganna um raunverulegt eignarhald með lögum, þ.m.t. persónuupplýsinga í öðrum tilgangi, ef slík úrvinnsla uppfyllir markmið um almannaheill og felur í sér nauðsynlegar og hlutfallslegar ráðstafanir í lýðræðisþjóðfélagi m.t.t. þess lögmæta markmiðs sem stefnt er að.
- 36) Enn fremur, í þeim tilgangi að tryggja hóflega og yfirvegaða aðkomu og til að tryggja friðhelgi einkalífs og vernd persónuupplýsinga, ætti að vera mögulegt fyrir aðildarríki að mæla fyrir um undanþágur á birtingu upplýsinga í skránni um raunverulegt eignarhald og á aðgengi að slíkum upplýsingum, við sérstakar aðstæður, þegar þær upplýsingar útsetja raunverulegan eiganda fyrir óhóflegri áhættu sem tengist svikum, mannráni, fjárkúgun, þvingun, áreitni, ofbeldis eða ógnun. Einnig ætti að vera mögulegt fyrir aðildarríki að krefjast skráningar á Netinu til að persónuauðkenna sérhvern einstakling sem óskar eftir upplýsingum úr skránni, sem og greiðslu gjalds fyrir aðgengi að upplýsingunum í skránni.
- 37) Samtenging miðlægra skráa aðildarríkja sem hafa að geyma upplýsingar um raunverulegt eignarhald í gegnum evrópska miðlæga vettvanginn, sem komið var á fót með tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) 2017/1132 ⁽¹⁾, gerir nauðsynlegt að samræma landsbundnu kerfin sem hafa breytilega tæknilega eiginleika. Þetta felur í sér að samþykkja þarf tæknilegar ráðstafanir og forskriftir sem þurfa að taka mið af mismuni milli skráa. Til að tryggja samræmd skilyrði vegna framkvæmdar þessarar tilskipunar ætti að fela framkvæmdastjórninni framkvæmdarvald til að taka á slíkum tæknilegum og rekstrarlegum álitamálum. Þessu valdi ætti að beita í samræmi við rannsóknarmálsmeðferð sem um getur í 5. gr. reglugerðar Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 182/2011 ⁽²⁾. Í öllum tilvikum ætti að tryggja aðild aðildarríkja að virkni alls kerfisins með reglulegum skoðanaskiptum milli framkvæmdastjórnarinnar og fulltrúa aðildarríkja um málefni er varða rekstur kerfisins og framtíðarþróun þess.
- 38) Reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) 2016/679 ⁽³⁾ gildir um vinnslu persónuupplýsinga samkvæmt þessari tilskipun. Af þessum sökum ætti að upplýsa einstaklinga sem persónuupplýsingar eru um í landsbundnum skráum um það. Enn fremur ættu eingöngu uppfærðar persónuupplýsingar sem svara til hinna eiginlegu raunverulegu eigenda að

⁽¹⁾ Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) 2017/1132 frá 14. júní 2017 um tiltekna þætti félagaréttar (Stjtið. ESB L 169, 30.6.2017, bls. 46).

⁽²⁾ Reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 182/2011 frá 16. febrúar 2011 um reglur og almennar meginreglur varðandi tilhögun eftirlits aðildarríkja með framkvæmdastjórninni þegar hún beitir framkvæmdarvaldi sínu (Stjtið. ESB L 55, 28.2.2011, bls. 13).

⁽³⁾ Reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) 2016/679 frá 27. apríl 2016 um vernd einstaklinga í tengslum við vinnslu persónuupplýsinga og um frjálsa miðlun slíkra upplýsinga og niðurfellingu tilskipunar 95/46/EB (almenna persónuverndarreglugerðin) (Stjtið. ESB L 119, 4.5.2016, bls. 1).

vera gerðar aðgengilegar og viðkomandi raunverulegir eigendur að vera upplýstir um réttindi sín samkvæmt núverandi lagalegum persónuverndarramma Sambandsins, eins og settur er fram í reglugerð (ESB) 2016/679 og tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) 2016/680 ⁽¹⁾, og um gildandi málsmeðferð fyrir nýtingu þessara réttinda. Til að koma í veg fyrir misnotkun á upplýsingunum sem eru í skránum og jafna réttindi raunverulegra eigenda gæti þar að auki verið við hæfi fyrir aðildarríki að taka til athugunar að gera upplýsingar sem varða einstaklingana sem leggja fram beiðni, ásamt lagagrundvellingum fyrir beiðni þeirra, aðgengilegar raunverulegum eiganda.

- 39) Ef tilkynning skrifstofa fjármálagreininga lögreglu og lögbæru yfirvaldanna um misræmi teflir í tvísýnu yfirstandandi rannsókn ættu skrifstofur fjármálagreininga lögreglu eða lögbæru yfirvöldin að fresta tilkynningunni um misræmið þar til ástæðurnar fyrir að tilkynna það ekki eru ekki lengur fyrir hendi. Enn fremur ættu skrifstofur fjármálagreininga lögreglu og lögbær yfirvöld ekki að tilkynna um neitt misræmi sé það andstætt trúnaðarkvöð í landslögum eða gæti valdið refsiverðum upplýsingaleka.
- 40) Þessi tilskipun er með fyrirvara um vernd persónuupplýsinga sem lögbær yfirvöld hafa til úrvinnslu í samræmi við tilskipun (ESB) 2016/680.
- 41) Aðgangur að upplýsingum og skilgreiningin á lögmætum hagsmunum ættu að falla undir lög aðildarríkjanna þar sem vörsluaðili fjárvörslusjóðs eða einstaklingur með sambærilega stöðu í svipuðu lagalegu fyrirkomulagi er með staðfestu eða fasta búsetu. Ef vörsluaðili fjárvörslusjóðsins eða einstaklingur með sambærilega stöðu í svipuðu lagalegu fyrirkomulagi er ekki með staðfestu eða hefur ekki fasta búsetu í neinu aðildarríki ætti aðgangur að upplýsingum og skilgreiningin á lögmætum hagsmunum að falla undir lög aðildarríkisins þar sem upplýsingarnar um raunverulegt eignarhald fjárvörslusjóðsins eða svipaðs lagalegs fyrirkomulags eru skráðar, í samræmi við ákvæði þessarar tilskipunar.
- 42) Aðildarríki ættu að skilgreina lögmæta hagsmuni í landslögum sínum, bæði sem almennt hugtak og sem viðmiðun fyrir aðgengi að upplýsingum um raunverulegt eignarhald. Einkum ættu þessar skilgreiningar ekki að þrængja hugtakið „lögmætir hagsmunir“ við mál sem bíða stjórnarsýslu- eða dómstólameðferðar, og ættu að gera mögulegt að tekið sé tillit til forvarnastarfs í baráttunni gegn peningabætti, fjármögnun hryðjuverka og tengdra frumbrota sem frjáls félagasamtök og rannsóknarblaðamenn hafa ráðið í, eftir því sem við á. Þegar samtengingu skráa aðildarríkja um raunverulegt eignarhald hefur verið komið á, ætti að veita hverri skrá aðildarríkis bæði landsbundinn aðgang og yfir landamæri sem byggja á lögmætum hagsmunum aðildarríkisins þar sem upplýsingarnar sem varða raunverulegt eignarhald fjárvörslusjóðsins eða svipaðs lagalegs fyrirkomulags hafa verið skráðar í samræmi við ákvæði þessarar tilskipunar, í krafti ákvörðunar viðkomandi yfirvalda þess aðildarríkis. Í tengslum við skrár aðildarríkja um raunverulegt eignarhald ætti einnig að vera mögulegt fyrir aðildarríki að koma á áfrýjunarfyrirkomulagi vegna ákvarðana sem heimila eða hafna aðgengi að upplýsingum um raunverulegt eignarhald. Með það fyrir augum að tryggja samfellda og skilvirka skráningu og upplýsingaskipti ættu aðildarríki að tryggja að yfirvald þeirra sem er í forsvari fyrir skránni með upplýsingunum um raunverulegt eignarhald fjárvörslusjóða og svipaðs lagalegs fyrirkomulags, starfi með gagnaðilum sínum í öðrum aðildarríkjum og deili upplýsingum sem varða fjárvörslusjóði og svipað lagalegt fyrirkomulag sem falla undir lög eins aðildarríkis og er stjórnað í öðru aðildarríki.
- 43) Millibankatengsl yfir landamæri við stofnun sem er gagnaðili í þriðja landi einkennast af að vera viðvarandi og síendurtekin. Til samræmis við það ættu aðildarríki, jafnframt sem þau krefjast aukinna ráðstafana um áreiðanleikakönnun í þessu sérstaka samhengi, að taka tillit til þess að millibankatengsl fela ekki í sér viðskipti í eitt skipti eða aðeins getu til að skiptast á skilaboðum. Enn fremur, með því að viðurkenna að ekki öll millibankatengsl yfir landamæri feli í sér sömu hættu á peningabætti og fjármögnun hryðjuverka, er hægt að ákvarða hversu strangar ráðstafanirnar sem mælt er fyrir um í þessari tilskipun skulu vera með því að beita meginreglunni um áhættumiðaða stefnu og án þess fyrirfram að dæma um hversu mikil hættu á peningabætti og fjármögnun hryðjuverka stafar af fjármálastofnun sem er gagnaðili.
- 44) Mikilvægt er að tryggja að tilkynningarskyldir aðilar fylgi reglunum er varða baráttuna gegn peningabætti og fjármögnun hryðjuverka á réttan hátt. Í þessu samhengi ættu aðildarríki að styrkja hlutverk opinberra yfirvalda sem gegna hlutverki lögbærra yfirvalda og falin er ábyrgð í baráttunni gegn peningabætti eða fjármögnun hryðjuverka,

⁽¹⁾ Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) 2016/680 frá 27. apríl 2016 um vernd einstaklinga að því er varðar vinnslu lögbærra yfirvalda á persónuupplýsingum í tengslum við að koma í veg fyrir, rannsaka, koma upp um eða saksækja fyrir refsiverð brot eða fullnægja refsivíðurlögum og frjálsa miðlun slíkra upplýsinga og um niðurfellingu rammaákvörðunar ráðsins 2008/977/DIM (Stjúd. ESB L 119, 4.5.2016, bls. 89).

þ.m.t. skrifstofa fjármálagreininga lögreglu, yfirvalda sem rannsaka eða saksækja vegna peningabættis, tengdra frumbrota og fjármögnunar hryðjuverka, rakningu og hald- eða kyrrsetningu og upptöku eigna sem aflað er með ólögumætum hætti, yfirvalda sem fá skýrslur um flutninga gjaldeyris og framseljanlegra handhafaviðskiptabréfa og yfirvalda sem ábyrg bera á eftirliti og vöktun með tilkynningarskyldum aðilum í því skyni að tryggja reglufylgni. Aðildarríki ættu að styrkja hlutverk annarra viðkomandi yfirvalda, þ.m.t. yfirvalda sem berjast gegn spillingu og skattifyfirvalda.

- 45) Aðildarríki ættu að tryggja skilvirkt og óhlutdrægt eftirlit með öllum tilkynningarskyldum aðilum, einkum af hálfu opinberra yfirvalda í gegnum óháðan landsbundinn eftirlitsaðila eða -yfirvald.
- 46) Brotamenn flytja ólögumætun á góða í gegnum fjölda fjármálamililiða til að forðast að komist upp um þá. Þess vegna er mikilvægt að heimila lána- og fjármálastofnunum að skiptast á upplýsingum, ekki eingöngu á milli aðila í sömu samstæðu, heldur einnig við aðrar lána- og fjármálastofnanir, að teknu tilhlýðilegu tilliti til reglna um persónuvernd sem kveðið er á um í landslögum.
- 47) Lögbær yfirvöld sem hafa eftirlit með reglufylgni tilkynningarskyldra aðila við þessa tilskipun ættu að geta unnið saman og skipst á trúnaðarupplýsingum, án tillits til eðlis þeirra eða stöðu hvers um sig. Í þessu skyni ættu slík lögbær yfirvöld að hafa fullnægjandi lagagrundvöll fyrir skipti á trúnaðarupplýsingum og réttaróvissa, sem stafað gæti af skorti á skýrum ákvæðum á þessu sviði, ætti ekki fyrir gáleysi að hamla samstarfi á milli lögbærra eftirlits- og varfærnieftirlitsyfirvalda í baráttunni gegn peningabætti og fjármögnun hryðjuverka. Eftirlit með skilvirkri framkvæmd á stefnu samstæðu er varðar baráttuna gegn peningabætti og fjármögnun hryðjuverka ætti að fara fram í samræmi við meginreglur og fyrirkomulag samstæðueftirlits, eins og mælt er fyrir um í viðkomandi evrópskum sérlögum.
- 48) Upplýsingaskipti og veiting aðstoðar milli lögbærra yfirvalda aðildarríkja eru afgerandi hvað varðar þessar tilskipun. Af þessum sökum ættu aðildarríki ekki að banna eða setja óeðlileg eða óþarfa takmarkandi skilyrði fyrir þessum upplýsingaskiptum eða veittri aðstoð.
- 49) Í samræmi við sameiginlega pólitíska yfirlýsingu aðildarríkjanna og framkvæmdastjórnarinnar frá 28. september 2011 um skýringaskjöl⁽¹⁾ hafa aðildarríkin skuldbundið sig til að láta, í rökstuddum tilvikum, eitt eða fleiri skjöl fylgja tilkynningunni um lögleiðingarráðstafanir sínar til að útskýra sambandið milli efnispáttá tilskipunar og samsvarandi hluta landsbundinna lögleiðingargerninga. Að því er þessa tilskipun varðar telur löggjafinn að sending slíkra gagna sé réttlætunleg.
- 50) Þar eð aðildarríkin geta ekki fyllilega náð markmiði þessarar tilskipunar, þ.e. að vernda fjármálakerfið með því að koma í veg fyrir, bera kennsl á og rannsaka peningabætti og fjármögnun hryðjuverka, vegna þess að einstakar ráðstafanir sem aðildarríkin samþykkja til að vernda fjármálakerfi sín kunna að vera ósamrýmanlegar starfsemi innri markaðarins og lagafyrirmælum og allsherjarreglu í Sambandinu, en verður, vegna umfangs og áhrifa aðgerðarinnar, fremur náð á vettvangi Sambandsins, getur Sambandið samþykkt ráðstafanir í samræmi við nálægðarregluna eins og kveðið er á um í 5. gr. sáttmálans um Evrópusambandið. Í samræmi við meðalhófsregluna, eins og hún er sett fram í þeirri grein, er ekki gengið lengra en nauðsyn krefur í þessari tilskipun til að ná þessu markmiði.
- 51) Í tilskipun þessari eru grundvallarréttindi og meginreglur sem viðurkenndar eru í sáttmála Evrópusambandsins um grundvallarréttindi („Sáttmálinn“) virt, einkum rétturinn til friðhelgi einkalífs og fjölskyldu (7. gr. sáttmálans), rétturinn til verndar persónuupplýsingum (8. gr. sáttmálans) og frelsi til atvinnurekstrar (16. gr. sáttmálans).
- 52) Þegar skýrsla er samin þar sem lagt er mat á framkvæmd þessarar tilskipunar ætti framkvæmdastjórnin að taka tilhlýðilegt tillit til þess hvort grundvallarréttindin og meginreglurnar sem viðurkenndar eru í sáttmálanum séu virt.
- 53) Þar eð áriðandi er að innleiða ráðstafanir sem samþykktar eru, í því skyni að styrkja regluverk Sambandsins gegn peningabætti og fjármögnun hryðjuverka, og sjá til þess að aðildarríkin fylgi eftir skuldbindingunum um að lögleiða með skjótum hætti tilskipun (ESB) 2015/849, ætti að leiða breytingarnar við tilskipun (ESB) 201/849 í lög fyrir 10. janúar 2020. Aðildarríki ættu að setja upp skrár um raunverulegt eignarhald á fyrirtækjum og öðrum lögaðilum fyrir 10. janúar 2020 og á fjárvörslusjúðum og svipuðu lagalegu fyrirkomulagi fyrir 10. mars 2020. Miðlægar skrár ættu að vera samtengdar í gegnum evrópska miðlæga vettvanginn fyrir 10. mars 2021. Aðildarríki ættu að setja upp miðlægt sjálfvirkt kerfi sem gerir kleift að auðkenna eigendur banka- og greiðslureikninga og bankahólfa fyrir 20. september 2020.

(1) Stjttíð. ESB C 369, 17.12.2011, bls. 14.

- 54) Haft var samráð við Evrópsku persónuverndarstofnunina í samræmi við 2. mgr. 28. gr. reglugerðar Evrópuþingsins og ráðsins (EB) nr. 45/2001 ⁽¹⁾ og skilaði hún álit 2. febrúar 2017 ⁽²⁾.
- 55) Því ætti að breyta tilskipun (ESB) 2015/849 til samræmis við það.

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

*1. gr.***Breytingar á tilskipun (ESB) 2015/849**

Tilskipun (ESB) 2015/849 er breytt sem hér segir:

- 1) Ákvæðum 3. liðar 1. mgr. 2. gr. er breytt sem hér segir:
- a) Í stað a-liðar kemur eftirfarandi:
- „a) endurskoðendur, löggilta bókara og skattaráðgjafa, og sérhvern annan aðila sem sér um að veita, beint eða fyrir milligöngu annarra aðila sem þessi annar aðili er tengdur, efnislega aðstoð, aðstoð eða ráðgjöf um skattamál sem megin starfsemi eða að atvinnustarfsemi,“.
- b) Í stað d-liðar kemur eftirfarandi:
- „d) fasteignasala, einnig þegar þeir hafa milligöngu um útleigu fasteignar, en eingöngu í tengslum við viðskipti þar sem mánaðarleiga nemur 10 000 evrum eða meira,“.
- c) Eftirfarandi liðir bætast við:
- „g) veitendur gjaldeyrisskiptabjónustu á milli sýndarfjár og gjaldmiðla,
- h) þjónustuveitendur stafrænna veskja,
- i) einstaklingar sem stunda viðskipti eða hafa milligöngu í viðskiptum með listaverk, þ.m.t. þegar listagallerí og uppboðshús sjá um þau, ef verðgildi viðskiptanna eða röð tengdra viðskipta nema 10 000 evrum eða meira,
- j) einstaklinga sem hafa í geymslu, stunda viðskipti með eða hafa milligöngu í viðskiptum með listaverk þegar fríhafnir sjá um þau, ef verðgildi viðskiptanna eða röð tengdra viðskipta nemur 10 000 evrum eða meira.“
- 2) Ákvæðum 3. gr. er breytt sem hér segir:
- a) Eftirfarandi breytingar eru gerðar á 4. lið:
- i. í stað a-liðar kemur eftirfarandi:
- „a) hryðjuverk, brot sem tengjast hryðjuverkahópi og brot sem tengjast hryðjuverkastarfsemi eins og sett er fram í II. og III. bálki tilskipunar (ESB) 2017/541 (*),
-
- (*) Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) 2017/541 frá 15. mars 2017 um baráttu gegn hryðjuverkum og að skipta út rammaákvörðun ráðsins 2002/475/DIM og breyta ákvörðun ráðsins 2005/671/DIM (Stjtíð. ESB L 88, 31.3.2017, bls. 6).“
- ii. í stað c-liðar kemur eftirfarandi:
- „c) starfsemi glæpasamtaka eins og hún er skilgreind í 1. mgr. 1. gr. rammaákvörðunar ráðsins 2008/841/JHA (*),
-
- (*) Rammaákvörðunar ráðsins 2008/841/JHA frá 24. október 2008 um baráttuna gegn skipulagðri glæpastarfsemi (Stjtíð. ESB L 300, 11.11.2008, bls. 42).“

⁽¹⁾ Reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (EB) nr. 45/2001 frá 18. desember 2000 um vernd einstaklinga í tengslum við vinnslu persónuupplýsinga, sem stofnanir og aðilar Bandalagsins hafa unnið, og um frjálsa miðlun slíkra upplýsinga (Stjtíð. EB L 8, 12.1.2001, bls. 1).

⁽²⁾ Stjtíð. ESB C 85, 18.3.2017, bls. 3.

- b) Í stað b-liðar í 6. lið kemur eftirfarandi:
- „b) ef um er að ræða fjárvörslusjóði, allir eftirfarandi aðilar:
- i. stofnandinn eða stofnendurnir,
 - ii. fjárvörsluaðilinn eða aðilarnir,
 - iii. vörslumaður eða vörslumenn, ef við á,
 - iv. rétthafar, eða sá hópur manna í hverra þágu lagalegt fyrirkomulag eða eining er sett upp eða starfar, þegar einstaklingarnir sem hafa ávinning af hinu lagalega fyrirkomulagi eða einingu hafa ekki enn verið tilgreindir,
 - v. allir aðrir einstaklingar sem hafa endanleg yfirráð yfir sjóðnum með beinu eða óbeinu eignarhaldi eða með öðrum hætti.“
- c) Í stað 16. liðar kemur eftirfarandi:
- „(16) „rafeyrir“: rafeyrir eins og hann er skilgreindur í 2. lið 2. gr. tilskipunar 2009/110/EB, en að undanskildu peningalegu virði eins og um getur í 4. og 5. mgr. 1. gr. þeirrar tilskipunar,“.
- d) Eftirfarandi liðir bætast við:
- „(18) „sýndarfé“: stafræn framsetning á virði, sem ekki er útgefið eða tryggt af seðlabanka eða opinberu yfirvaldi, og ekki nauðsynlega tengt löglega stofnuðum gjaldmiðli og hefur ekki réttarstöðu gjaldmiðils eða peninga, en er viðurkennt af einstaklingum eða lögaðilum sem greiðslumiðill og hægt er að yfirfæra, geyma og eiga viðskipti með rafrænt,
- 19) „þjónustuveitandi stafrænna veskja“: eining sem veitir þjónustu til að vernda einkadulkóðunarlykla fyrir hönd viðskiptamanna sinna, til að eiga, geyma og yfirfæra sýndargjaldmiðla.“
- 3) Ákvæðum 6. gr. er breytt sem hér segir:
- a) Í stað b- og c-liða 2. mgr. kemur eftirfarandi:
- „b) áhættuna sem tengist hverjum viðkomandi geira, þ.m.t., ef tiltækt er, áætluðu peningabættismagni sem Hagstofa Evrópusambandsins gefur upp fyrir hvern af þessum geirum,
- c) útbreiddustu aðferðirnar sem brotamenn nota til að þvætta ólöglegan ávinning, þ.m.t., ef tiltækt er, þær sem einkum eru notaðar í viðskiptum á milli aðildarríkja og þriðju landa, óháð auðkenningu á þriðja landi sem áhættusömu skv. 2. mgr. 9. gr.“,
- b) Í stað 3. mgr. kemur eftirfarandi:
- „3. Framkvæmdastjórnin skal gera skýrsluna, sem um getur í 1. mgr., aðgengilega aðildarríkjum og tilkynningarskyldum aðilum til að auðvelda þeim að greina, skilja, stjórna og draga úr áhættunni af peningabætti og fjármögnun hryðjuverka og til að gera öðrum hagsmunaaðilum, þ.m.t. innlendum löggjöfum, Evrópuþinginu, evrópsku eftirlitsstofnununum (ESA) og fulltrúum skrifstofa fjármálagreininga lögreglu kleift að skilja áhættuna betur. Skýrslur skulu gerðar opinberar eigi síðar en sex mánuðum eftir að þær hafa verið gerða aðgengilegar aðildarríkjum, að undanskildum þeim þáttum skýrslanna sem innihalda trúnaðarupplýsingar.“
- 4) Ákvæðum 7. gr. er breytt sem hér segir:
- a) Eftirfarandi liðir bætast við 4. mgr.:
- „f) tilgreina stofnanaskipulag og almennar málsmeðferðir í baráttunni gegn peningabætti og fjármögnun hryðjuverka, þ.m.t., m.a., skrifstofu fjármálagreininga lögreglu, skattyfirvöldin og saksóknarana, sem og mannafla og fjármagn sem er til umráða, að því marki sem þessar upplýsingar eru tiltækar,
- g) tilgreina innlent framtak og tilföng (vinnuafli og fjárhagsáætlun) sem er til umráða í baráttu gegn peningabætti og fjármögnun hryðjuverka.“

b) Í stað 5. mgr. kemur eftirfarandi:

„5. Aðildarríki skulu gera niðurstöður áhættumatsins, þ.m.t. uppfærslu þess, aðgengilegar framkvæmdastjórninni, evrópsku eftirlitsstofnununum og hinum aðildarríkjunum. Önnur aðildarríki geta veitt viðbótarupplýsingar sem skipta máli, aðildarríkinu sem framkvæmir áhættumatið, eftir því sem við á. Samantekt matsins skal gert aðgengilegt öllum. Sú samantekt skal ekki innihalda trúnaðarupplýsingar.“

5) Ákvæðum 9. gr. er breytt sem hér segir:

a) Í stað 2. mgr. kemur eftirfarandi:

„2. Framkvæmdastjórninni er falið vald til að samþykkja framseldar gerðir í samræmi við 64. gr. til að auðkenna áhættusöm þriðju lönd, með tilliti til annmarka í stefnu, einkum á eftirfarandi sviðum:

a) lagalegum og stofnanalegum ramma fyrir baráttuna gegn peningabætti og fjármögnun hryðjuverka í þriðja landi, einkum:

i. að peningabætti og fjármögnun hryðjuverka sé refsivert,

ii. ráðstafanir sem varða könnun á áreiðanleika viðskiptamanna,

iii. kröfur er varða skráahald,

iv. kröfur um að greina frá grunsamlegum viðskiptum,

v. nákvæmu og tímanlegu aðgengi lögbærra yfirvalda að upplýsingum um raunverulegt eignarhald á lögaðilum og lagalegu fyrirkomulagi,

b) valdsviði og málsmeðferðarreglum lögbærra yfirvalda þriðja lands í þeim tilgangi að berjast gegn peningabætti og fjármögnun hryðjuverka, þ.m.t. viðeigandi refsiaðgerðum sem eru skilvirkar, í réttu hlutfalli við brot og hafa varnaðaráhrif, sem og samstarfsvenjum og upplýsingaskiptum þriðja lands við lögbær yfirvöld í aðildarríkjunum,

c) skilvirkni kerfis þriðja lands í baráttunni gegn peningabætti og fjármögnun hryðjuverka við að takast á við hættuna af peningabætti og fjármögnun hryðjuverka.“

b) Í stað 4. mgr. kemur eftirfarandi:

„4. Framkvæmdastjórnin skal, við samningu framseldu gerðanna sem um getur í 2. mgr., taka tillit til viðeigandi úttekta, mats eða skýrslna sem alþjóðastofnanir og þeir sem setja staðla og bærir eru á sviði forvarna gegn peningabætti og baráttu gegn fjármögnun hryðjuverka taka saman.“

6) Í stað 1. mgr. 10. gr. kemur eftirfarandi:

„1. Aðildarríki skulu banna lána- og fjármálastofnunum sínum að vera með nafnlausar reikninga, nafnlausar bankabækur og nafnlaus bankahólf. Aðildarríki skulu í öllum tilvikum krefjast þess að eigendur og réttahafar núverandi nafnlausra reikninga, nafnlausra bankabóka og nafnlausra bankahólfa falli undir ráðstafanir um könnun á áreiðanleika upplýsinga um viðskiptamenn eigi síðar en 10. janúar 2019 og alltaf áður en slíkir reikningar, bankabækur eða bankahólf eru notuð á nokkurn hátt.“

7) Ákvæðum 12. gr. er breytt sem hér segir:

a) Ákvæðum 1. mgr. er breytt sem hér segir:

i. í stað a- og b-liðar fyrstu undirgreinar kemur eftirfarandi:

„a) um er að ræða greiðslumiðil sem ekki er hægt að endurhlaða eða er með hámarks mánaðargreiðslu sem takmarkast við 150 evrur sem aðeins er hægt að nota í því aðildarríki,

b) hámarksfjárhæð sem vistuð er rafrænt fer ekki yfir 150 evrur,“

ii. önnur undirgrein falli brott.

b) Í stað 2. mgr. kemur eftirfarandi:

„2. Aðildarríki skulu tryggja að undanþágan, sem mælt er fyrir um í 1. mgr. þessarar greinar, gildi ekki ef um er að ræða innlausn í reiðufé eða reiðufjárúttekt á peningalegu virði rafeyris ef innleysta fjárhæðin fer yfir 50 evrur, eða ef um er að ræða fjargreiðslur eins og skilgreindar eru í 6. lið 4. gr. tilskipunar Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) 2015/2366 (*) ef fjárhæðin sem greidd er fer yfir 50 evrur á hverja greiðslu.

(*) Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) 2015/2366 frá 25. nóvember 2015 um greiðsluþjónustu á innri markaðnum og um breytingu á tilskipunum 2002/65/EB, 2009/110/EB, 2013/36/ESB og reglugerð (ESB) nr. 1093/2010 og niðurfellingu tilskipunar 2007/64/EB (Stjtið. ESB L 337, 23.12.2015, bls. 35).“

c) Eftirfarandi málsgrein bætist við:

„3. Aðildarríki skulu tryggja að lána- og fjármálastofnanir sem eru í hlutverki yfirtökuaðila taki eingöngu við greiðslum sem inntar eru af hendi með nafnlausum fyrirframgreiddum kortum gefnum út í þriðju löndum þegar slík kort uppfylla kröfur jafngildar þeim sem settar eru fram í 1. og 2. mgr.

Aðildarríki geta ákveðið að ekki sé tekið við greiðslum á yfirráðasvæði þeirra sem inntar eru af hendi með því að nota nafnlaus fyrirframgreidd kort.“

8) Ákvæðum 1. mgr. 13. gr. er breytt sem hér segir:

a) Í stað a-liðar kemur eftirfarandi:

„a) að staðfesta deili á viðskiptamanninum og sannreyna hver hann er á grundvelli skjala, gagna eða upplýsinga sem fengnar eru úr áreiðanlegum og óháðum heimildum, þ.m.t., ef tiltækt, með rafrænni auðkenningu, viðeigandi traustþjónustu eins og sett er fram í reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 910/2014 (*) eða einhverju öðru tryggju fjar- eða rafauðkenningarferli sem er eftirlitsskylt, viðurkennt, samþykkt eða tekið gilt af viðkomandi landsbundnum yfirvöldum.

(*) Reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 910/2014 frá 23. júlí 2014 um rafræna auðkenningu og traustþjónustu fyrir rafræn viðskipti á innri markaðinum og um niðurfellingu á tilskipun 1999/93/EB (Stjtið. ESB L 257, 28.8.2014, bls. 73).“

b) Eftirfarandi málslíður bætist við í lok b-liðar:

„Ef auðkenndur raunverulegur eigandi er framkvæmdastjórinn, eins og um getur í ii. lið a-liðar 6. mgr. 3. gr., skulu tilkynningaskyldir aðilar gera nauðsynlegar viðunandi ráðstafanir til að sannprófa persónuauðkenni þess sem gegnir stöðu framkvæmdastjóra og halda skrár um aðgerðirnar sem gripið er til, sem og sérhverja erfiðleika sem upp komu í sannprófunarferlinu.“

9) Ákvæðum 14. gr. er breytt sem hér segir:

a) Eftirfarandi málslíður bætist við í 1. mgr.:

„Í hvert sinn sem nýjum viðskiptatengslum er komið á við fyrirtæki eða annan lögaðila, eða fjárvörslusjóð eða lagalegt fyrirkomulag sem að skipulagi eða hlutverki er svipað og fjárvörslusjóðir („svipað lagalegt fyrirkomulag“) sem falla undir skráningarskyldu upplýsinga um raunverulegt eignarhald skv. 30. eða 31. gr., skulu tilkynningaskyldir aðilar taka saman sönnun fyrir skráningunni eða útdrátt úr skránni.“

b) Í stað 5. mgr. kemur eftirfarandi:

„5. Aðildarríki skulu krefjast þess að tilkynningaskyldir aðilar kanni ekki aðeins áreiðanleika upplýsinga um nýja viðskiptamenn heldur einnig núverandi viðskiptamanna þegar þurfa þykir á grundvelli áhættumats, eða þegar mikilvæg breyting verður á aðstæðum viðskiptamanns eða þegar lagaleg skylda hvílir á tilkynningaskyldum aðila að hafa samband við viðskiptamanninn á viðkomandi almanaksári í þeim tilgangi að yfirfara allar upplýsingar sem skipta máli og tengjast raunverulegum eiganda eða eigendum eða ef tilkynningaskylda aðilanum ber skylda til þess samkvæmt tilskipun ráðsins 2011/16/ESB (*).

(*) Tilskipun ráðsins 2011/16/ESB frá 15. febrúar 2011 um samvinnu á sviði stjórnsýslu á sviði skattlagningar og um niðurfellingu tilskipunar 77/799/EBE (Stjtið. ESB L 64, 11.3.2011, bls. 1).“

10) Ákvæðum 18. gr. er breytt sem hér segir:

a) Í stað fyrstu undirgreinar 1. mgr. kemur eftirfarandi:

Í þeim tilvikum sem um getur í 18. gr. a til 24. gr. sem og í öðrum tilvikum þegar aðildarríki eða tilkynningarskyldir aðilar hafa greint aukna áhættu, skulu aðildarríki fara fram á að tilkynningarskyldir aðilar beiti auknum kröfum um könnun á áreiðanleika upplýsinga um viðskiptamenn í því skyni að stjórna og draga úr þessari áhættu á viðeigandi hátt.“

b) Í stað 2. mgr. kemur eftirfarandi:

„2. Aðildarríki skulu krefja tilkynningaskylda aðila um skoða, að svo miklu leyti sem réttlætanlega er mögulegt, bakgrunn og tilgang allra viðskipta sem uppfylla a.m.k. eitt af eftirfarandi skilyrðum:

- i. viðskiptin eru flókin,
- ii. viðskiptin eru óvenjulega mikil,
- iii. þau fara fram eftir óvenjulegu ferli,
- iv. efnahagslegur eða lagalegar tilgangur þeirra er óljós.

Einkum skulu tilkynningarskyldir aðilar hækka stig og eðli eftirlits með viðskiptatengslunum til að ákvarða hvort þessi viðskipti eða starfsemi sé grunsamleg.“

11) Eftirfarandi grein bætist við:

„18. gr. a

1. Að því er varðar viðskiptatengsl eða viðskipti sem tengjast áhættusömum þriðju löndum skv. 2. mgr. 9. gr. skulu aðildarríki krefja tilkynningaskylda aðila um að beita eftirfarandi auknum ráðstöfnunum um könnun á áreiðanleika upplýsinga um viðskiptamenn:

- a) að afla viðbótarupplýsinga um viðskiptamanninn og um raunverulegan eiganda eða eigendur,
- b) að afla viðbótarupplýsinga um fyrirhugað eðli viðskiptatengslanna,
- c) að afla upplýsinga um uppruna fjármagns og uppruna auðs viðskiptamanns og raunverulegs eiganda, einn eða fleiri,
- d) að afla upplýsinga um ástæðurnar fyrir fyrirhuguðum eða framkvæmdum viðskiptum,
- e) að afla samþykkis frá yfirstjórn áður en stofnað er til viðskipta eða til áframhaldandi viðskipta,
- f) að auka eftirlit með viðskiptatengslunum með því að fjölga úttektum og tíðni eftirlits og með því að velja viðskiptamynstur sem þarfnast frekari skoðunar.

Aðildarríki geta krafist tilkynningarskylda aðila um að tryggja, eftir atvikum, að fyrsta greiðsla sé innt af hendi í gegnum reikning í nafni viðskiptamannsins hjá lánastofnun sem sætir jafnströngum kröfum um könnun á áreiðanleika upplýsinga um viðskiptamenn og þeim sem mælt er fyrir um í þessari tilskipun.

2. Til viðbótar við ráðstafanirnar sem mælt er fyrir um í 1. mgr. og í samræmi við alþjóðlegar skuldbindingar Sambandsins skulu aðildarríki krefja tilkynningarskylda aðila um að beita, eftir atvikum, einni eða fleiri viðbótarráðstöfnun til að draga úr áhættu vegna einstaklinga og lögaðila sem annast viðskipti sem tengjast áhættusömum þriðju löndum sem tilgreind eru skv. 2. mgr. 9. gr. Þessar ráðstafanir skulu samanstanda af einu eða fleiru eftirfarandi:

- a) beitingu viðbótarþátta vegna aukinnar áreiðanleikakönnunar,
- b) innleiðingu á viðeigandi strangara skýrslugjafarfyrirkomulagi eða kerfisbundinni skýrslugjöf um fjármálaviðskipti,
- c) takmörkun viðskiptatengsla eða viðskipta við einstaklinga eða lögaðila frá þriðju löndum sem tilgreind hafa verið sem áhættusöm og ósamvinnuþýð skv. 2. mgr. 9. gr.

3. Til viðbótar við ráðstafanirnar sem kveðið er á um í 1. mgr. skulu aðildarríki beita, eftir atvikum, einni eða nokkrum af eftirfarandi ráðstöfunum að því er varðar áhættusöm þriðju lönd sem tilgreind hafa verið skv. 2. mgr. 9. gr., í samræmi við alþjóðlegar skuldbindingar Sambandsins:

- a) að neita tilkynningarskyldum aðilum frá viðkomandi landi að stofna dótturfélag eða útibú eða umboðsskrifstofu eða að öðrum kosti taka mið af þeirri staðreynd að viðkomandi tilkynningaskyldur aðili er frá landi sem ekki er með fullnægjandi regluverk að því er varðar baráttuna gegn peningþvætti og fjármögnun hryðjuverka,
- b) að banna tilkynningarskyldum aðilum að stofna útibú eða umboðsskrifstofur í viðkomandi landi, eða að öðrum kosti taka mið af þeirri staðreynd að viðkomandi útibú eða umboðsskrifstofa sé í landi sem ekki er með fullnægjandi regluverk að því er varðar baráttuna gegn peningþvætti og fjármögnun hryðjuverka,
- c) að krefjast aukinna eftirlitsrannsókna eða krafna um ytri endurskoðun fyrir útibú og dótturfélög tilkynningarskyldra aðila sem staðsettir eru í viðkomandi landi,
- d) að krefjast aukinna krafna um ytri endurskoðun fyrir fjármálasamstæður að því er varðar öll útibú og dótturfélög þeirra sem staðsett eru í viðkomandi landi,
- e) að krefja lána- og fjármálastofnanir um að endurskoða og breyta, eða ef nauðsynlegt er, segja upp millibankatengslum við stofnanir sem eru gagnaðilar í viðkomandi landi.

4. Þegar aðildarríki lögleiða eða beita ráðstöfununum sem settar eru fram í 2. og 3. mgr. skulu þau taka tillit til, eins og við á, viðeigandi úttekta, mats eða skýrsla sem alþjóðastofnanir og þeir sem setja staðla og bærir eru á sviði forvarna gegn peningþvætti og baráttu gegn fjármögnun hryðjuverka í tengslum við áhættu einstakra þriðju landa taka saman.

5. Aðildarríki skulu tilkynna framkvæmdastjórninni áður en ráðstafanirnar sem settar eru fram í 2. og 3. mgr. eru lögleiddar eða þeim beitt.“

12) Í stað inngangshluta 19. gr. kemur eftirfarandi:

Aðildarríki skulu, að því er varðar millibankatengsl yfir landamæri sem fela í sér greiðslur til stofnunar sem er gagnaðili í þriðja landi, til viðbótar við ráðstafanirnar um könnun á áreiðanleika upplýsinga um viðskiptamenn sem mælt er fyrir um í 13. gr., fara fram á við lána- og fjármálastofnanir sínar þegar viðskiptatengslum komið er á að:“

13) Eftirfarandi grein bætist við:

„20. gr. a

1. Hvert aðildarríki skal gefa út og halda uppfærðum lista sem tilgreinir nákvæmlega hlutverkin sem, í samræmi við landslög og stjórnsýslufyrirmæli, teljast vera mikilvæg opinber störf að því er varðar 9. lið 3. gr. Aðildarríki skulu krefja hverja alþjóðastofnun sem löggild er á yfirráðasvæði þeirra um að gefa út og halda uppfærðum lista yfir mikilvæg opinber störf í þeirri alþjóðastofnun að því er varðar 9. lið 3. gr. Þessa lista skal senda framkvæmdastjórninni og má gera opinbera.

2. Framkvæmdastjórnin skal taka saman og halda uppfærðum listanum yfir hvaða hlutverk nákvæmlega teljast vera mikilvæg opinber störf hjá stofnunum og aðilum Sambandsins. Sá listi skal innihalda hvert það hlutverk sem fela má fulltrúa þriðju landa og alþjóðlegum aðilum sem löggildir eru á vettvangi Sambandsins.

3. Framkvæmdastjórnin skal safna saman, samkvæmt listunum sem mælt er fyrir um í 1. og 2. mgr., í einn lista öllum mikilvægum opinberum störfum að því er varðar 9. lið 3. gr. Gera skal þann eina lista opinberan.

4. Störfin sem færð eru á listann sem um getur 3. mgr. þessarar greinar skulu meðhöndlast í samræmi við skilyrðin sem mælt er fyrir um í 2. mgr. 41. gr.“

14) Í stað 2. mgr. 27. gr. kemur eftirfarandi:

„2. Aðildarríki skulu tryggja að tilkynningarskyldir aðilar sem viðskiptamanninum er vísað til geri fullnægjandi ráðstafanir til að tryggja að þriðji aðili veiti tafarlaust, samkvæmt beiðni, viðeigandi ljósrit af gögnum um auðkenningu og sannprófun, þ.m.t., ef tiltæk, gögn sem aflað er eftir leiðum rafrænnar auðkenningar, viðkomandi traustþjónustu eins og sett er fram í reglugerð (ESB) nr. 910/2014, eða einhverju öðru tryggu fjar- eða rafauðkenningarferli sem er eftirlitsskylt, viðurkennt, samþykkt eða tekið gilt af viðkomandi landsbundnum yfirvöldum.“

15) Ákvæðum 30. gr. er breytt sem hér segir:

a) Ákvæðum 1. mgr. er breytt sem hér segir:

i. í stað fyrstu undirgreinar kemur eftirfarandi:

Aðildarríki skulu sjá til þess að fyrirtæki og aðrir lögaðilar sem stofnuð eru á yferráðasvæði þeirra séu krafín um að útvega og varðveita fullnægjandi, nákvæmar og gildandi upplýsingar um raunverulegt eignarhald á þeim, þ.m.t. upplýsingar um hagsmuni raunverulegs eiganda. Aðildarríki skulu tryggja að brot á þessari grein falli undir skilvirkar, hlutfallslegar og letjandi ráðstafanir eða viðurlög.“

ii. eftirfarandi undirliður bætist við:

„Aðildarríki skulu gera kröfu um að raunverulegir eigendur fyrirtækja eða annarra lögaðila, þ.m.t. í gegnum hlutabréf, atkvæðisrétti, eignarhlut, handhafahlutafjáreign eða yferráð eftir öðrum leiðum, veiti þessum aðilum allar upplýsingar sem nauðsynlegar eru fyrir fyrirtækið eða annan lögaðila að uppfylla kröfurnar í fyrstu undirgrein.“

b) Í stað 4. mgr. kemur eftirfarandi:

„4. Aðildarríki skulu krefjast þess að upplýsingarnar í miðlægu skránni sem um getur í 3. mgr. séu fullnægjandi, nákvæmar og í gildi, og skulu koma á kerfum í þessu skyni. Í slíku fyrirkomulagi skal vera krafa um að tilkynningarskyldir aðilar og, ef við á og að því marki sem þessi krafa truflar ekki að óþörfu hlutverk þeirra, lögbær yfirvöld tilkynni um sérhvert misræmi sem þau finna milli upplýsinga um raunverulegt eignarhald sem tiltækar eru í miðlægu skránni og upplýsinga um raunverulegt eignarhald sem þeim eru tiltækar. Ef um er að ræða ósamræmi skulu aðildarríki tryggja að gripíð sé til viðeigandi aðgerða til að greiða tímanlega úr ósamræminu og, ef við á, þess sé getið sérstaklega í miðlægu skránni á meðan.“

c) Í stað 5. mgr. kemur eftirfarandi:

„5. Aðildarríki skulu tryggja að upplýsingarnar um raunverulegt eignarhald séu aðgengilegar í öllum tilvikum til handa:

a) lögbærum yfirvöldum og skrifstofum fjármálagreininga lögreglu, án allra takmarkana,

b) tilkynningarskyldum aðilum, innan ramma könnunar á áreiðanleika upplýsinga um viðskiptamenn í samræmi við II. kafla,

c) sérhverjum almennum borgara.

Einstaklingarnir sem um getur í c-lið, skulu a.m.k. fá aðgang að nafni, fæðingarmánuði og -ári, aðseturslandi og þjóðerni raunverulega eigandans sem og um eðli og umfang hagsmuna raunverulegs eiganda.

Aðildarríki geta, samkvæmt skilyrðum sem ákvörðuð verða í landslögum, veitt aðgang að viðbótarupplýsingum sem gera mögulegt að persónuauðkenna raunverulega eigandann. Þær viðbótarupplýsingar skulu innihalda a.m.k. fæðingardag og -ár eða samskiptaupplýsingar í samræmi við reglur um persónuvernd.“

d) Eftirfarandi málsgrein bætist við:

„5a. Aðildarríki geta valið að gera upplýsingarnar í landsbundnum skráum sínum sem um getur í 3. gr. tiltækar með skilyrði um innskráningu á Netinu og greiðslu gjalds, sem ekki skal fara upp fyrir umsýslukostnaðinn við að gera upplýsingarnar tiltækar, þ.m.t. kostnað við viðhald og þróun skrárinnar.“

e) Í stað 6. mgr. kemur eftirfarandi:

„6. Aðildarríki skulu tryggja að lögbær yfirvöld og skrifstofur fjármálagreininga lögreglu hafi tímanlegan og ótakmarkaðan aðgang að öllum upplýsingum í miðlægu skránni sem um getur í 3. mgr., án þess hlutaðeigandi einingu sé gert viðvart. Aðildarríki skulu einnig heimila tilkynningarskyldum aðilum tímanlegan aðgang þegar gerðar eru ráðstafanir um könnun á áreiðanleika upplýsinga um viðskiptamenn í samræmi við II. kafla.

Lögbærum yfirvöldum sem veittur er aðgangur að miðlægu skránni sem um getur í 3. mgr. skulu vera þau opinberu yfirvöld sem falin er ábyrgð í baráttunni gegn peningabætti eða fjármögnun hryðjuverka, sem og skattyfirvöld, eftirlitsaðilar með tilkynningarskyldum aðilum og yfirvöld sem hafa það hlutverk að rannsaka eða saksækja fyrir peningabætti, tengd frumbrot og fjármögnun hryðjuverka, rakningu og hald- eða kyrrsetningu og upptöku eigna sem aflað er með ólögmatum hætti.“

f) Í stað 7. mgr. kemur eftirfarandi:

„7. Aðildarríki skulu sjá til þess að lögbær yfirvöld og skrifstofur fjármálagreininga lögreglu geti útvegað lögbærum yfirvöldum og skrifstofum fjármálagreininga lögreglu í öðrum aðildarríkjum upplýsingarnar sem um getur í 1. og 3. mgr. tímanlega og án endurgjalds.“

g) Í stað 9. og 10. mgr. kemur eftirfarandi:

„9. Við sérstakar aðstæður sem mælt verður fyrir um í landslögum, þegar aðgangurinn sem um getur í b- og c-lið fyrstu undirgreinar 5. mgr. myndi gera raunverulegan eiganda berskjaldaðan gagnvart áhættu af svikum, mannráni, fjárkúgun, þvingun, áreitni, ofbeldi eða ógnun, eða ef raunverulegur eigandi er ólöggráða eða á annan hátt ófær í lagalegum skilningi, geta aðildarríki, í hverju tilviki fyrir sig, mælt fyrir um undanþágu frá slíkum aðgangi að öllum upplýsingum eða að hluta um raunverulegt eignarhald. Aðildarríki skulu tryggja að þessar undanþágur séu veittar að undangengnu nákvæmu mati á eðli hinna sérstöku aðstæðna. Rétturinn til stjórnsýslulegrar endurskoðunar á ákvörðuninni um undanþágu og til skilvirks réttarræðis skal vera tryggður. Aðildarríki sem veitt hefur undanþágu skal birta árleg tölfræðigögn um fjölda veittra undanþága og uppgæfna ástæður og tilkynna göngin til framkvæmdastjórnarinnar.

Undanþágur sem veittar eru samkvæmt fyrstu undirgrein þessarar málsgreinar skulu ekki eiga við um lána- og fjármálastofnanir, eða tilkynningarskylda aðila sem um getur í b-lið 3. liðar 1. mgr. 2. gr. sem eru opinberir embættismenn.

10. Aðildarríki skulu tryggja að miðlægu skrárnar sem um getur í 3. mgr. þessarar greinar séu samtengdar í gegnum evrópska miðlæga vettvanginn sem komið var á fót með 1. mgr. 22. gr. tilskipunar Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) 2017/1132 (*). Samtengingin á miðlægum skráum aðildarríkjanna við vettvanginn skal sett upp í samræmi við tækniforskriftirnar og verkferlana sem komið var á með framkvæmdargerðum sem samþykktar voru af framkvæmdastjórninni í samræmi við 24. gr. tilskipunar (ESB) 2017/1132 og 31. gr. a þessarar tilskipunar.

Aðildarríki skulu tryggja að upplýsingarnar sem um getur í 1. mgr. þessarar greinar séu tiltækar í gegnum samtengingarkerfi skráa sem komið var á með 1. mgr. 22. gr. tilskipunar (ESB) 2017/1132, í samræmi við landslög aðildarríkjanna sem framfylgja 5., 5. a og 6. mgr. þessarar greinar.

Upplýsingarnar sem um getur í 1. mgr. skulu vera aðgengilegar í gegnum landsbundnar skrár og samtengingarkerfi skráa í a.m.k. fimm ár og ekki lengur en 10 ár eftir að fyrirtækið eða annar lögaðili hefur verið tekin af skránni. Aðildarríki skulu eiga samstarf við hvert annað og við framkvæmdastjórnina til að koma á mismunandi tegundum aðgangs í samræmi við þessa grein.

(*) Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) 2017/1132 frá 14. júní 2017 um tiltekna þætti félagaréttar (Stjtúð. ESB L 169, 30.6.2017, bls. 46).“

16) Ákvæðum 31. gr. er breytt sem hér segir:

a) Í stað 1. mgr. kemur eftirfarandi:

„1. Aðildarríki skulu tryggja að þessi grein gildi um fjárvörslusjóði og aðrar tegundir lagalegs fyrirkomulags, s.s., m.a. fjárvörsluaðila, tiltekna tegundir eignaumsýslu (Treuhand) eða vörslufélags (fideicomiso), þegar slíkt fyrirkomulag er skipulagt eða gegnir svipuðu hlutverki og fjárvörslusjóðir. Aðildarríki skulu tilgreina einkennin sem ákvarða hvort lagalegt fyrirkomulag sé skipulagt eða gegni svipuðu hlutverki og fjárvörslusjóðir, að því er varðar slíkt lagalegt fyrirkomulag sem lög þeirra gilda um.

Aðildarríki skulu krefjast þess að fjárvörsluaðilar sérhvers valkvæðs sjóðs, sem stýrt er í því aðildarríki, útvegi og varðveiti fullnægjandi, nákvæmar og uppfærðar upplýsingar um raunverulegt eignarhald að því er sjóðinn varðar. Þær upplýsingar skulu innihalda persónuauðkenni:

a) stofnandans eða stofnendanna,

- b) fjárvörsluaðilans eða fjárvörsluaðilanna,
- c) vörsluaðilann eða vörsluaðilanna, (ef slíka er að finna),
- d) réttihafa eða hóp réttihafa,
- e) sérhvers annars einstaklings sem fer með raunveruleg yfirráð yfir fjárvörslusjóðnum.

Aðildarríki skulu tryggja að brot á þessari grein falli undir skilvirkar, hlutfallslegar og letjandi ráðstafanir eða viðurlög.“

- b) Í stað 2. mgr. kemur eftirfarandi:

„2. Aðildarríki skulu sjá til þess að fjárvörsluaðilar eða einstaklingar sem gegna sambærilegum stöðum í svipuðu lagalegu fyrirkomulagi eins og um getur í 1. mgr. þessarar greinar, greini frá stöðu sinni og veiti tilkynningarskyldum aðilum tímanlega upplýsingarnar sem um getur í 1. mgr. þessarar greinar, þegar þeir, sem fjárvörsluaðili eða einstaklingur sem gegnir sambærilegri stöðu í svipuðu lagalegu fyrirkomulagi, kemur á viðskiptatengslum eða annast tilfallandi viðskipti sem eru yfir viðmiðunarmörkunum sem sett eru í b-, c- og d-liðum 11. gr.“

- c) Eftirfarandi málsgrein bætist við:

„3a. Aðildarríki skulu gera kröfu um að upplýsingar um raunverulegt eignarhald fjárvörslusjóða og svipaðs lagalegs fyrirkomulags, eins og um getur í 1. mgr., séu geymdar í miðlægri skrá um raunverulegt eignarhald sem aðildarríkin koma upp þar sem fjárvörsluaðili sjóðsins eða einstaklingur sem gegnir sambærilegri stöðu í svipuðu lagalegu fyrirkomulagi er með staðfestu eða hefur fasta búsetu.

Ef staðfestustaður eða búseta fjárvörsluaðila sjóðsins eða einstaklings sem gegnir sambærilegri stöðu í svipuðu lagalegu fyrirkomulagi er utan Sambandsins, skulu upplýsingarnar sem um getur í 1. mgr. vera geymdar í miðlægri skrá sem aðildarríkin koma upp þar sem fjárvörsluaðili sjóðsins eða einstaklingur sem gegnir sambærilegri stöðu í svipuðu lagalegu fyrirkomulagi stofnar til viðskiptatengsla eða eignast fasteign í nafni fjárvörslusjóðsins eða svipaðs lagalegs fyrirkomulags.

Ef fjárvörsluaðilar sjóðs eða einstaklingar sem gegna sambærilegum stöðum í svipuðu lagalegu fyrirkomulagi eru með staðfestu eða hafa fasta búsetu í ólíkum aðildarríkjum, eða ef fjárvörsluaðili sjóðsins eða einstaklingur sem gegnir sambærilegri stöðu í svipuðu lagalegu fyrirkomulagi stofnar til margra viðskiptatengsla í nafni fjárvörslusjóðsins eða svipaðs lagalegs fyrirkomulags í ólíkum aðildarríkjum, getur sönnunarovottorð um skráningu eða útdráttur úr upplýsingunum um raunverulegt eignarhald sem geymdar eru í skrá eins aðildarríkis talist nægjanlegt til að álíta skráningarskylduna uppfyllta.“

- d) Í stað 4. mgr. kemur eftirfarandi:

„4. Aðildarríki skulu sjá til þess að upplýsingarnar um raunverulegt eignarhald á fjárvörslusjóði eða svipuðu lagalegu fyrirkomulagi séu aðgengilegar í öllum tilvikum til handa:

- a) lögberum yfirvöldum og skrifstofum fjármálagreininga lögreglu, án allra takmarkana,
- b) tilkynningarskyldum aðilum, innan ramma könnunar á áreiðanleika upplýsinga um viðskiptamenn í samræmi við II. kafla,
- c) sérhverjum einstaklingi eða lögaðila sem getur sýnt fram á lögmæta hagsmuni,
- d) sérhverjum einstaklingi sem leggur fram skriflega beiðni í tengslum við fjárvörslusjóð eða svipað lagalegt fyrirkomulag, sem ræður yfir eða á ráðandi hlut í einhverju fyrirtæki eða öðrum lögaðila, öðrum en þeim sem um getur í 1. mgr. 30. gr., í gegnum beint eða óbeint eignarhald, þ.m.t. í gegnum handhafahlutafjáreign, eða í gegnum yfirráð eftir öðrum leiðum.

Upplýsingarnar sem aðgengilegar eru einstaklingum eða lögaðilum sem um getur í c- og d-liðum fyrstu undirgreinar skulu samanstanda af nafni, fæðingarmánuði og -ári, aðseturslandi og þjóðerni raunverulega eigandans, sem og um eðli og umfang hagsmuna raunverulegs eiganda.

Aðildarríki geta, samkvæmt skilyrðum sem ákvörðuð verða í landslögum, veitt aðgang að viðbótarupplýsingum sem gera mögulegt að auðkenna raunverulega eigandann. Þær viðbótarupplýsingar skulu hafa að geyma a.m.k. fæðingardag og -ár eða samskiptaupplýsingar, í samræmi við reglur um persónuvernd. Aðildarríki geta heimilað víðtækari aðgang að upplýsingunum í skránni í samræmi við landslög þeirra.

Lögbærum yfirvöldum sem veittur er aðgangur að miðlægu skránni sem um getur í 3. mgr. a skulu vera þau opinberu yfirvöld sem falin er ábyrgð í baráttunni gegn peningabætti eða fjármögnun hryðjuverka, sem og skattyfirvöld, eftirlitsaðilar með tilkynningarskyldum aðilum og yfirvöld sem hafa það hlutverk að rannsaka eða saksækja fyrir peningabætti, tengd frumbrot og fjármögnun hryðjuverka, rakningu og hald- eða kyrrsetningu og upptöku eigna sem aflað er með ólögmatum hætti.“

e) Eftirfarandi málsgrein bætist við:

„4a. Aðildarríki geta valið að gera upplýsingarnar í landsbundnum skráum sínum sem um getur í 3. gr. a aðgengilegar með skilyrði um innskráningu á Netinu og greiðslu gjalds, sem ekki skal vera hærra en umsýslukostnaðurinn við að gera upplýsingarnar tiltækar, þ.m.t. kostnaður við viðhald og þróun skrárinnar.“

f) Í stað 5. mgr. kemur eftirfarandi:

„5. Aðildarríki skulu krefjast þess að upplýsingarnar í miðlægu skránni sem um getur í 3. mgr. a séu fullnægjandi, nákvæmar og gildandi, og skulu koma á fyrirkomulagi í þessu skyni. Í slíku fyrirkomulagi skal vera krafa um að tilkynningarskyldir aðilar og, ef við á og að því marki sem þessi krafa truflar ekki að óþörfu hlutverk þeirra, lögbær yfirvöld tilkynni um sérhvert misræmi sem þau finna milli upplýsinga um raunverulegt eignarhald sem tiltækar eru í miðlægu skránni og upplýsinga um raunverulegt eignarhald sem þeim eru tiltækar. Ef um er að ræða ósamræmi skulu aðildarríki tryggja að til viðeigandi aðgerða sé gripið til að greiða tímanlega úr ósamræminu og, ef við á, þessa sé sérstaklega getið í miðlægu skránni á meðan.“

g) Í stað 7. mgr. kemur eftirfarandi:

„7. Aðildarríki skulu sjá til þess að lögbær yfirvöld og skrifstofur fjármálagreininga lögreglu geti útvegað lögbærum yfirvöldum og skrifstofum fjármálagreininga lögreglu í öðrum aðildarríkjum upplýsingarnar sem um getur í 1. og 3. mgr. tímanlega og án endurgjalds.“

h) Eftirfarandi málsgrein bætist við:

„7a. Við sérstakar aðstæður sem mælt verður fyrir um í landslögum, þegar aðgangurinn sem um getur í b-, c- og d-lið fyrstu undirgreinar 4. mgr. gerir raunverulegan eiganda berskjaldaðan gagnvart óhóflegri áhættu af svikum, mannráni, fjárkúgun, þvingun, áreitni, ofbeldi eða ógnun, eða ef raunverulegur eigandi er ólöggráða eða á annan hátt ófær í lagalegum skilningi, geta aðildarríki, í hverju tilviki fyrir sig, mælt fyrir um undanþágu frá slíkum aðgangi að öllum upplýsingum eða að hluta um raunverulegt eignarhald. Aðildarríki skulu tryggja að þessar undanþágu séu veittar að undangengnu nákvæmu mati á eðli hinna sérstöku aðstæðna. Rétturinn til stjórnsýslulegrar endurskoðunar á ákvörðuninni um undanþágu og til skilvirks réttarræðis skal vera tryggður. Aðildarríki sem veitt hefur undanþágu skal birta árleg tölfræðigögn um fjölda veittra undanþága og uppgæfna ástæður og tilkynna göngin til framkvæmdastjórnarinnar.

Undanþágur sem veittar eru samkvæmt fyrstu undirgrein skulu ekki eiga við um lána- og fjármálastofnanir og tilkynningarskylda aðila sem um getur í b-lið 3. liðar 1. mgr. 2. gr., sem eru opinberir embættismenn.

Ef aðildarríki ákveður að koma á undanþágu í samræmi við fyrstu undirgrein skal það ekki takmarka aðgengi lögbærra yfirvalda og skrifstofa fjármálagreininga lögreglu að upplýsingum.

i) Ákvæði 8. mgr. falla brott.

j) Í stað 9. mgr. kemur eftirfarandi:

„9. Aðildarríki skulu tryggja að miðlægu skrárnar sem um getur í 3. mgr. a þessarar greinar séu samtengdar í gegnum evrópska miðlæga vettvanginn sem komið var á fót með 1. mgr. 22. gr. tilskipunar (ESB) 2017/1132. Samtengingin á miðlægum skráum aðildarríkjanna við vettvanginn skal komið á í samræmi við tækniforskriftirnar og verkferlana sem komið var á með framkvæmdargerðum sem samþykktar voru af framkvæmdastjórninni í samræmi við 24. gr. tilskipunar (ESB) 2017/1132 og 31. gr. a þessarar tilskipunar.

Aðildarríki skulu tryggja að upplýsingarnar sem um getur í 1. mgr. þessarar greinar séu aðgengilegar í gegnum samtengingarkerfi skráa sem komið var á með 2. mgr. 22. gr. tilskipunar (ESB) 2017/1132, í samræmi við landslög aðildarríkja sem framfylgja 4. og 5. mgr. þessarar greinar.

Aðildarríki skulu gera fullnægjandi ráðstafanir til að tryggja að eingöngu upplýsingarnar sem um getur í 1. mgr., sem eru uppfærðar og samsvara hinu raunverulegt eignarhaldi, séu gerðar aðgengilegar í gegnum landsbundnar skrár þeirra og gegnum samtengingarkerfi skráa, og að aðgengið að þeim upplýsingum sé í samræmi við reglur um persónuvernd.

Upplýsingarnar sem um getur í 1. mgr. skulu vera aðgengilegar í gegnum landsbundnar skrár og samtengingarkerfi skrá í a.m.k. fimm ár og ekki lengur en 10 ár eftir að ástæðurnar fyrir skráningu upplýsinganna um raunverulegt eignarhald, eins og um getur í 3. mgr. a, eru ekki lengur til staðar. Aðildarríki skulu vera í samstarfi við framkvæmdastjórnina um að koma á mismunandi tegundum aðgangs í samræmi við 4. mgr og 4. mgr. a.

k) Eftirfarandi málsgrein bætist við:

„10. Aðildarríki skulu tilkynna um flokkunina, lýsingu á einkennunum, nöfn og, eftir atvikum, lagagrundvöll fjárvörslusjóðanna og svipaðs lagalegs fyrirkomulags sem um getur í 1. mgr., til framkvæmdastjórnarinnar fyrir 10. júlí 2019. Framkvæmdastjórnin skal birta samantekinn lista yfir slíka fjárvörslusjóði og svipað lagalegt fyrirkomulag í Stjórnartíðindum Evrópusambandsins fyrir 10. september 2019.

Framkvæmdastjórnin skal, fyrir 26. júní 2020, leggja skýrslu fyrir Evrópuþingið og ráðið þar sem mat er lagt á hvort allir fjárvörslusjóðir og svipað lagalegt fyrirkomulag eins og um getur í 1. mgr., sem lög aðildarríkja gilda um, hafi verið auðkenndir á tilskilinn hátt og falli undir skuldbindingarnar sem settar eru fram í þessari tilskipun. Framkvæmdastjórnin skal, eftir því sem við á, grípa til nauðsynlegra aðgerða til að bregðast við niðurstöðum þeirrar skýrslu.“

17) Eftirfarandi grein bætist við:

„31. gr. a

Framkvæmdargerðir

Ef nauðsyn krefur, í viðbót við framkvæmdargerðirnar sem framkvæmdastjórnin samþykkir í samræmi við 24. gr. tilskipunar (ESB) 2017/1132 og í samræmi við gildissvið 30. og 31. gr. þessarar tilskipunar skal framkvæmdastjórnin samþykkja með framkvæmdargerðum tækniforskriftir og verkferla sem nauðsynleg eru fyrir samtengingu miðlægra skráa aðildarríkja eins og um getur í 30. gr. (10. mgr.) og 31. gr. (9. mgr.), að því er varðar:

- a) tækniforskriftirnar sem skilgreina tæknilega gagnasafnið sem nauðsynlegt fyrir vettvanginn til að framkvæmda verkefni sín, og geymsluaðferðina, notkun og vernd slíkra gagna,
- b) almennu viðmiðanirnar fyrir aðgengi að upplýsingum um raunverulegt eignarhald í gegnum samtengingarkerfi skráa, háð aðgangsstiginu sem aðildarríkin veita,
- c) tæknilegu atriðin um hvernig upplýsingarnar um raunverulega eigendur verða gerðar aðgengilegar,
- d) tæknilegu skilyrðin fyrir aðgengi að þjónustunni sem samtengingarkerfi skráa veitir,
- e) tæknilega fyrirkomulagið um hvernig á að innleiða hinar ólíku tegundir aðgengis að upplýsingum um raunverulegt eignarhald samkvæmt 5. mgr. 30. gr. og 4. mgr. 31. gr.,
- f) greiðslufyrirkomulagið þegar aðgengi að upplýsingum um raunverulegt eignarhald fellur undir greiðslu gjalds samkvæmt 5. mgr. a 30. gr. og 4. mgr. a 31. gr., að teknu tilliti til tiltækra greiðsluaðferða, s.s. fjargreiðslna.

Samþykkja skal þessar framkvæmdargerðir í samræmi við rannsóknarmeðferðina sem um getur í 2. mgr. 64. gr. a.

Framkvæmdastjórnin skal í framkvæmdargerðum sínum leitast við að endurnota tækni sem þegar hefur sannað sig og venjur sem eru til staðar. Framkvæmdastjórnin skal tryggja að kerfin sem þróuð verða stofni ekki til kostnaðar umfram það sem er algjörlega nauðsynlegt til að hrinda þessari tilskipun í framkvæmd. Framkvæmdargerðir framkvæmdastjórnarinnar skulu einkennast af gagnsæi og miðlun reynslu og upplýsinga milli framkvæmdastjórnarinnar og aðildarríkjana.“

18) Í 32. gr. bætist við eftirfarandi málsgrein:

„9. Með fyrirvara um 2. mgr. 34. gr., skal hver skrifstofa fjármálagreininga lögreglu, í tengslum við hlutverk sín, geta æskt, aflað og notað upplýsingar frá sérhverjum tilkynningarskyldum aðila í þeim tilgangi sem settur er fram í 1. mgr. þessarar greinar, jafnvel þótt engri skýrslu sé skilað inn áður samkvæmt a-lið 1. mgr. 33. gr. eða 1. mgr. 34. gr.“

19) Eftirfarandi grein bætist við:

„32. gr. a

1. Aðildarríki skulu koma á miðlægu sjálfvirkum kerfum, t.d. miðlægu endurheimtakerfi skráa eða rafrænna gagna, sem gerir mögulega tímanlega persónuauðkenningu á einstaklingum eða lögaðilum sem eiga eða stjórna greiðslureikningum og bankareikningum sem auðkenndir eru með IBAN, eins og skilgreint er með reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 260/2012 (*), og bankahólfum í eigu lánastofnana innan yfirráðasvæðis þeirra. Aðildarríkin skulu tilkynna framkvæmdastjórninni um einkennin á þessu landsbundna fyrirkomulagi.

2. Aðildarríki skulu tryggja að upplýsingarnar í miðlægu kerfunum sem um getur í 1. mgr. þessarar greinar séu beint aðgengilegar landsbundnum skrifstofum fjármálagreininga lögreglu tafarlaust og í heild sinni. Upplýsingarnar skulu einnig vera aðgengilegar lögbærum landsyfirvöldum til að uppfylla skuldbindingar sínar samkvæmt þessari tilskipun. Aðildarríki skulu tryggja að sérhver skrifstofa fjármálagreininga lögreglu geti tímanlega veitt upplýsingar sem geymdar eru í miðlægu kerfunum sem um getur í 1. mgr. þessarar greinar til sérherrar annarrar skrifstofu fjármálagreininga lögreglu í samræmi við 53. gr.

3. Eftirfarandi upplýsingar skulu vera aðgengilegar og leitarbærar í gegnum miðlægu kerfin sem um getur í 1. mgr.:

— vegna eiganda viðskiptamannareikningsins og sérhvers aðila sem gefur sig út fyrir að koma fram fyrir hönd viðskiptamannsins: nafn, ásamt annaðhvort öðrum auðkennisögnum sem krafist er samkvæmt landsákvæðum sem leiða í lög a-lið 1. mgr. 13. gr. eða einkvæmt auðkennisnúmer,

— vegna raunverulegs eiganda viðskiptamannareikningsins: nafn, ásamt annað hvort öðrum auðkennisögnum sem krafist er samkvæmt landsákvæðum sem leiða í lög b-lið 1. mgr. 13. gr. eða einkvæmt auðkennisnúmer,

— vegna bankans eða greiðslureiknings: IBAN númerið og opunar- og lokunardagsetningar reikningsins,

— vegna bankahólfs: nafn leigutakans, ásamt annað hvort öðrum auðkennisögnum sem krafist er samkvæmt landsákvæðum sem leiða í lög 1. mgr. 13. gr. eða einkvæmt auðkennisnúmer og tímalengd leigutímabilsins.

4. Aðildarríki geta tekið til athugunar að krefjast þess að aðrar upplýsingar sem taldar eru mikilvægar fyrir skrifstofur fjármálagreininga lögreglu og lögbær yfirvöld til að uppfylla skuldbindingar sínar samkvæmt þessari tilskipun verði aðgengilegar og leitarbærar í miðlægum kerfum.

5. Framkvæmdastjórnin skal, eigi síðar en 26. júní 2020, leggja skýrslu fyrir Evrópuþingið og ráðið þar sem metin eru skilyrði og tækniforskriftir og málsmeðferðarreglur til að tryggja örugga og skilvirka samtengingu miðlægu sjálfvirku kerfunum. Skýrslunni skal fylgja tillaga að nýrri löggjöf, eftir því sem við á.

(*) Reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 260/2012 frá 14. mars 2012 um að koma á tæknilegum og viðskiptalegum kröfum fyrir millifærslur fjármuna og beingreiðslur í evrum og um breytingu á reglugerð (EB) nr. 924/2009 (Stj.íð. ESB L 94, 30.3.2012, bls. 22).“

20) Eftirfarandi grein bætist við:

„Grein 32b

1. Aðildarríki skulu veita skrifstofum fjármálagreininga lögreglu og lögbærum yfirvöldum aðgengi að upplýsingum sem gera tímanlega auðkenningu allra einstaklinga eða lögaðila sem eiga fasteign mögulega, þ.m.t. í gegnum endurheimtakerfi skráa eða rafrænna gagna þar sem slíkar skrár eða kerfi eru tiltæk.

2. Framkvæmdastjórnin skal, eigi síðar en 31. desember 2020, leggja skýrslu fyrir Evrópuþingið og ráðið þar sem metin er nauðsyn og meðalhóf þess að samræma upplýsingarnar í skránum og þörfina fyrir samtengingu þessara skráa. Skýrslunni skal fylgja tillaga að nýrri löggjöf, eftir því sem við á.“

21) Í stað b-liðar 1. mgr. 33. gr. kemur eftirfarandi:

„b) veiti skrifstofu fjármálagreininga lögreglu beint, að beiðni hennar, allar nauðsynlegar upplýsingar.“

22) Í 34. gr. bætist við eftirfarandi málsgrein:

„3. Sjálfseftirlitsstofnanir sem tilnefndar eru af aðildarríkjum skulu birta ársskýrslu sem inniheldur upplýsingar um:

a) ráðstafanir sem gerðar eru skv. 58., 59. og 60. gr.

b) fjölda móttækinnar tilkynninga um brot eins og um getur í 61. gr., eftir atvikum,

c) fjölda tilkynninga sem sjálfseftirlitsstofnunin móttækur eins og um getur í 1. mgr. og fjölda tilkynninga sem sjálfseftirlitsstofnunin áframsendir til skrifstofu fjármálagreininga lögreglu, eftir atvikum,

d) eftir atvikum, fjölda og lýsingu ráðstafananna sem gerðar voru skv. 47. og 48. gr. til að vakta reglufylgni tilkynningarskyldra aðila við skuldbindingar sínar samkvæmt:

i. ákvæði 10.–24. gr. (könnun á áreiðanleika upplýsinga um viðskiptamenn),

ii. ákvæði 33., 34. og 35. gr. (skýrslugjöf um grunsamleg viðskipti),

iii. ákvæði 40. gr. (skráahald) og

iv. ákvæði 45. og 46. gr. (innra eftirlit).“

23) Í stað 38. gr. kemur eftirfarandi:

„38. gr.

1. Aðildarríki skulu tryggja að einstaklingar, þ.m.t. starfsmenn og fulltrúar tilkynningarskylds aðila, sem tilkynna um grunsemdir um peningabætti eða fjármögnun hryðjuverka innan einingarinnar eða til skrifstofu fjármálagreininga lögreglu, séu lagalega verndaðir fyrir hótunum, hefndaraðgerðum eða fjandsamlegum aðgerðum, einkum neikvæðum aðgerðum eða aðgerðum sem mismuna á grundvelli starfs.

2. Aðildarríki skulu tryggja að einstaklingar sem eru berskjaldaðir fyrir hótunum, hefndaraðgerðum eða fjandsamlegum aðgerðum, eða neikvæðum aðgerðum eða aðgerðum sem mismuna á grundvelli starfs, fyrir að tilkynna um grunsemdir um peningabætti eða fjármögnun hryðjuverka innan einingarinnar eða til skrifstofu fjármálagreininga lögreglu, eigi rétt á að leggja fram kvörtun á öruggan hátt til viðkomandi lögbærra yfirvalda. Með fyrirvara um leynd upplýsinga sem skrifstofa fjármálagreininga lögreglu safnar, skulu aðildarríki tryggja að slíkir einstaklingar hafi rétt til raunhæfs úrræðis til að leita réttar síns, til að tryggja réttindi þeirra samkvæmt þessari málsgrein.“

24) Í stað 3. mgr. 39. gr. kemur eftirfarandi:

„3. Bannið, sem mælt er fyrir um í 1. mgr. þessarar greinar, skal ekki koma í veg fyrir upplýsingagjöf milli lána- og fjármálastofnananna frá aðildarríkjum að því tilskildu þær tilheyri sömu samstæðu, eða milli þessara eininga og útibúa þeirra og dótturfélaga í meirihlutaeigu með staðfestu í þriðju löndum, að því tilskildu að þessi útibú og dótturfélög í meirihlutaeigu fari að fullu og öllu eftir stefnum og verkferlum á samstæðugrundvelli, þ.m.t. verkferlum um upplýsingaskipti innan samstæðunnar í samræmi við 45. gr. og að stefnur og verkferlar samstæðunnar fullnægi kröfunum sem settar eru fram í þessari tilskipun.“

25) Ákvæðum 1. mgr. 40. gr. er breytt sem hér segir:

a) Í stað a-liðar kemur eftirfarandi:

„a) Ef um er að ræða könnun á áreiðanleika upplýsinga um viðskiptamenn, afrit af skjölunum og upplýsingunum sem nauðsynlegar eru til að fullnæga kröfunum um könnun á áreiðanleika upplýsinga um viðskiptamenn sem mælt er fyrir um í II. kafla, þ.m.t., ef tiltækar, upplýsingar sem aflað er með rafrænni auðkenningu, viðkomandi traustþjónustu eins og sett er fram í reglugerð (ESB) nr. 910/2014 eða einhverju öðru tryggu fjar- eða rafauðkenningarferli sem er eftirlitsskyld, viðurkennt, samþykkt eða tekið gilt af viðkomandi landsbundnum yfirvöldum, yfir fimm ára tímabil eftir lok viðskiptatengslanna við viðskiptavini þeirra eða eftir daginn sem tilfallandi viðskipti áttu sér stað,“.

b) Eftirfarandi undirliður bætist við:

„Varðveislutímabilið sem um getur í þessari málsgrein, þ.m.t. viðbótarvarðveislutímabilið skal ekki vera lengra en fimm ár aukalega, og skal einnig gilda um gögn sem aðgengileg eru í miðlægu kerfunum sem um getur í 32. gr. a.“

26) Í stað 43. gr. kemur eftirfarandi:

„43. gr.

Vinnsla persónuupplýsinga á grunni þessarar tilskipunar, vegna baráttunnar gegn peningabætti og fjármögnun hryðjuverka eins og um getur í 1. gr., skal teljast málefni sem varðar almannahagsmuni samkvæmt reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) 2016/679 (*).

(*) Reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) 2016/679 frá 27. apríl 2016 um vernd einstaklinga í tengslum við vinnslu persónuupplýsinga og um frjálsta miðlun slíkra upplýsinga og niðurfellingu tilskipunar 95/46/EB (almenna persónuverndarreglugerðin) (Stj. tíð. ESB L 119, 4.5.2016, bls. 1).“

27) Í stað 44. gr. kemur eftirfarandi:

„44. gr.

1. Aðildarríki skulu, til að taka þátt í undirbúningi áhættumats skv. 7. gr., tryggja að þau geti skoðað skilvirkni kerfa sinna í baráttunni gegn peningabætti eða fjármögnun hryðjuverka með því að varðveita ítarleg tölfræðigögn um atriði sem skipta máli fyrir skilvirkni slíkra kerfa.

2. Tölfræðigögnin sem um getur í 1. mgr. skulu innihalda:

a) gögn sem mæla stærð og mikilvægi mismunandi sviða sem eru innan gildissviðs þessarar tilskipunar, þ.m.t. fjölda einstaklinga og eininga og efnahagslegt mikilvægi hvers geira,

b) gögn sem mæla skýrslugjafir, rannsóknir og réttarfarsáfangar í regluverki hvers lands er varðar baráttuna gegn peningabætti og fjármögnun hryðjuverka, þ.m.t. fjölda skýrslna um grunsamleg viðskipti sem gerðar eru fyrir skrifstofu fjármálagreininga lögreglu, eftirfylgni með þessum skýrslum og fjölda mála sem árlega eru tekin til rannsóknar, fjölda einstaklinga sem sóttir eru til saka, fjölda einstaklinga sem sakfelldir eru fyrir brot sem varða peningabætti eða fjármögnun hryðjuverka, gerðir frumbrota, hvar slíkar upplýsingar eru aðgengilegar, og verðgildi fasteignar sem hefur verið kyrrsett, haldlögð eða gerð upptæk, í evrum,

c) gögn sem, ef aðgengileg, tilgreina fjölda og hundradshluta skýrslna sem leiða til frekari rannsókna ásamt ársskýrslu til tilkynningarskyldra aðila með nánari lýsingu á notagildi og eftirfylgni skýrslanna sem lagðar voru fram,

d) gögn um fjölda beiðna um upplýsingar yfir landamæri sem skrifstofa fjármálagreininga lögreglu gerði, veitti viðtöku, hafnaði eða svaraði að fullu eða að hluta, sundurliðuð eftir landi gagnaðila,

e) fjölda starfsmanna sem lögbær yfirvöld sem ábyrg eru fyrir eftirliti í baráttunni gegn peningabætti og fjármögnun hryðjuverka hafa á að skipa sem og fjölda starfsmanna sem skrifstofa fjármálagreininga lögreglu hefur á að skipa til að uppfylla verkefnið sem tilgreind eru í 32. gr.,

f) fjölda eftirlitsaðgerða á vettvangi og utan vettvangs, fjölda brota sem auðkennd hafa verið á grundvelli eftirlitsaðgerða og viðurлага/stjórnsýsluráðstafana sem eftirlitsyfirvöld hafa beitt.

3. Aðildarríki skulu tryggja að samsteypt endurskoðuð tölfræðigögn þeirra verði birt árlega.

4. Aðildarríki skulu árlega senda framkvæmdastjórninni tölfræðigögnin sem um getur í 2. mgr. Framkvæmdastjórnin skal birta ársskýrslu þar sem tölfræðigögnin sem um getur í 2. mgr. eru tekin saman og útskýrð, sem gera skal aðgengileg á vefsetri hennar.“

28) Í stað 4. mgr. 45. gr. kemur eftirfarandi:

„4. Aðildarríkin og evrópsku eftirlitsstofnanirnar skulu upplýsa hver aðra um tilvik þar sem lög þriðja lands leyfa ekki innleiðingu stefna og ferla sem krafist er skv. 1. mgr. Í þessum tilvikum má grípa til samræmingaraðgerða til að leita lausnar. Við mat á því hvaða þriðju lönd leyfa ekki innleiðingu stefna og ferla sem krafist er skv. 1. mgr., skulu aðildarríki og evrópsku eftirlitsstofnanirnar taka tillit til sérhverra lagalegra takmarkanna sem hindrað geta rétta innleiðingu þessara stefna og ferla, þ.m.t. leynd, persónuvernd og aðrar hömlur sem takmarka upplýsingaskipti sem skipt geta máli í þessum tilgangi.“

29) Í stað 1. mgr. 47. gr. kemur eftirfarandi:

„1. Aðildarríki skulu tryggja að veitendur gjaldeyrisskiptaþjónustu á milli sýndarfjár og gjaldmiðla, og þjónustuveitendur stafrænna veskja, séu skráðir, að gjaldeyrisskiptastöðvar og stöðvar til að innleysa ávísanir og þjónustuveitendur á sviði traust- og fyrirtækjaþjónustu hafi leyfi eða eru skráðir, og veitendur þjónustu tengdri fjárhættustarfsemi séu eftirlitsskyldir.“

30) Ákvæðum 48. gr. er breytt sem hér segir:

a) Eftirfarandi málsgrein bætist við:

„1a. Til að auðvelda og stuðla að skilvirkri samvinnu, og einkum upplýsingaskiptum, skulu aðildarríki senda framkvæmdastjórninni listann yfir lögbær yfirvöld tilkynningarskyldra aðila sem nefndir eru í 1. mgr. 2. gr., þ.m.t. samskiptaupplýsingar þeirra. Aðildarríki skulu tryggja að upplýsingarnar sem veittar eru framkvæmdastjórninni sé haldið uppfærðum.

Framkvæmdastjórnin skal birta skrá yfir þessi yfirvöld og samskiptaupplýsingar þeirra á vefsetri sínu. Yfirvöldin í skránni skulu, innan valdsviða sinna, þjóna sem tengiliðir fyrir lögbær yfirvöld annarra aðildarríkja sem eru gagnaðilar. Fjármálaeftirlit aðildarríkjanna skal einnig þjóna sem tengiliður fyrir evrópsku eftirlitsstofnanirnar.

Til að tryggja fullnægjandi framfylgd þessarar tilskipunar skulu aðildarríki gera kröfu um að tilkynningarskyldir aðilar falli undir fullnægjandi eftirlit, þ.m.t. heimildir til framkvæmdar eftirlits á vettvangi og utan vettvangs, og skulu gera viðeigandi og hlutfallslegar stjórnsýsluráðstafanir til að ráða bóta á aðstæðunum komi til brota.“

b) Í stað 2. mgr. kemur eftirfarandi:

„2. Aðildarríki skulu tryggja að lögbær yfirvöld hafi fullnægjandi valdheimildir, þ.m.t. vald til að þvinga fram allar upplýsingar sem skipta máli fyrir eftirlit með reglufylgni og athugunum á frammistöðu, og hafi nægilegt fjármagn, mannauð og tækni til að sinna hlutverki sínu. Aðildarríki skulu tryggja að starfsfólk þessara yfirvalda sé heiðarlegt og búi yfir viðunandi hæfni, og viðhaldi háum faglegum gæðum, þ.m.t. er varðar þagnarskyldu, persónuvernd og til að takast á við hagsmunaárekstra.“

c) Í stað 4. mgr. kemur eftirfarandi:

„4. Aðildarríki skulu tryggja að lögbær yfirvöld aðildarríkisins, þar sem tilkynningarskyldur aðili er með starfsstöðvar, hafi eftirlit með því að þessar starfsstöðvar virði innlend ákvæði þess aðildarríkis sem leiða í lög þessa tilskipun.

Ef um er að ræða lána- og fjármálastofnanir sem eru hluti samstæðu skulu aðildarríki tryggja, í þeim tilgangi sem mælt er fyrir um í fyrstu undirgrein, að lögbær yfirvöld aðildarríkisins þar sem móðurfélagið er með staðfestu starfi saman með lögbærum yfirvöldum aðildarríkjanna þar sem starfsstöðvarnar, sem eru hluti samstæðunnar, eru með staðfestu.

Heimilt er að í slíku eftirliti felist, eins og um getur í fyrstu undirgrein þessarar málsgreinar, þegar í hlut eiga starfsstöðvar sem um getur í 9. mgr. 45. gr., að gera viðeigandi og hlutfallslegar ráðstafanir til að taka á alvarlegum misbrestum sem krefjast tafarlausra úrbóta. Ráðstafanir þessar skulu vera tímabundnar og þeim hætt þegar brugðist hefur verið við misbrestum sem greinst hafa, þ.m.t. með hjálp eða í samvinnu við lögbær yfirvöld í heimaaðildarríki tilkynningarskylda aðilans, í samræmi við 2. mgr. 45. gr.“

d) Eftirfarandi undirgrein bætist við í 5. mgr.:

„Ef um er að ræða lána- og fjármálastofnanir sem eru hluti af samstæðu skulu aðildarríki tryggja að lögbær yfirvöld aðildarríkjanna þar sem móðurfélagið er með staðfestu hafi eftirlit með skilvirkri framkvæmd stefna og ferla á samstæðugrundvelli sem um getur í 1. mgr. 45. gr. Í þeim tilgangi skulu aðildarríki sjá til þess að lögbær yfirvöld aðildarríkjanna þar sem lána- og fjármálastofnanirnar sem eru hluti af samstæðunni eru með staðfestu starfi saman með lögbærum yfirvöldum aðildarríkisins þar sem móðurfélagið er með staðfestu.“

31) Í stað 49. gr. kemur eftirfarandi:

„49. gr.

Aðildarríki skulu tryggja að stefnumótendur, skrifstofur fjármálagreininga lögreglu, eftirlitsaðilar og önnur lögbær yfirvöld, sem þátt taka í baráttunni gegn peningabætti og fjármögnun hryðjuverka, sem og skattyfirvöld og löggæsluyfirvöld þegar þau beita sér innan gildissviðs þessarar tilskipunar, búi yfir skilvirkum aðferðum sem gera þeim kleift að starfa saman og samræma innanlands framvinduna og innleiðinguna á stefnum og aðgerðum gegn peningabætti og fjármögnun hryðjuverka, þ.m.t. í því skyni að uppfylla skuldbindingar sínar skv. 7. gr.“

32) Í 3. þætti í VI. kafla bætist eftirfarandi undirþáttur við:

„II. undirþáttur a

Samstarf lögbærra yfirvalda í aðildarríkjunum

50. gr. a

Aðildarríki skulu hvorki banna né setja óréttmæt eða óþarflega takmarkandi skilyrði fyrir upplýsingaskiptum eða aðstoð milli lögbærra yfirvalda hvað varðar þessa tilskipun. Einkum skulu aðildarríki tryggja að lögbær yfirvöld neiti ekki beiðni um aðstoð af þeirri ástæðu að:

- a) beiðnin sé einnig talin varða skattaleg málefni,
- b) krafist sé að landslögum að tilkynningarskyldir aðilar viðhaldi leynd eða trúnaði, nema í þeim tilvikum þar sem viðkomandi upplýsingar sem sóst er eftir eru varin lögtrúnaði eða þegar lagaleg þagnarskylda á við, eins og lýst er í 2. mgr. 34. gr.,
- c) eftirgrennslan, rannsókn eða málsmeðferð sé í undirbúningi í aðildarríkinu sem beiðni er beint til, nema aðstoðin muni torvela þá eftirgrennslan, rannsókn eða málsmeðferð,
- d) lögbæra yfirvaldið sem er gagnaðili og leggur fram beiðnina er ólíkt að eðli eða stöðu lögbæra yfirvaldsins sem beiðni er beint til.“

33) Ákvæðum 53. gr. er breytt sem hér segir:

a) Í stað fyrstu undirgreinar 1. mgr. kemur eftirfarandi:

„1. Aðildarríki skulu tryggja að skrifstofur fjármálagreininga lögreglu skiptist á, að eigin frumkvæði eða samkvæmt beiðni, öllum upplýsingum sem kunna að varða úrvinnslu eða greiningu skrifstofa fjármálagreininga lögreglu á upplýsingum í tengslum við peningabætti eða fjármögnun hryðjuverka og á hlutaðeigandi einstaklingum eða lögaðilum, án tillits til tegunda tengdra frumbrota og jafnvel þótt tegund tengdra frumbrota sé ekki greind þegar skiptin eiga sér stað.“

b) Í stað annars málslíðar annarrar undirgreinar 2. mgr. kemur eftirfarandi:

„Að skrifstofa fjármálagreininga lögreglu afli upplýsinga í samræmi við 1. mgr. 33. gr. og sendi svörin tafarlaust.“

34) Í 54. gr. bætist eftirfarandi undirgrein við:

„Aðildarríki skulu tryggja að skrifstofur fjármálagreininga lögreglu tilhefni a.m.k. einn tengilið sem ábyrgur er fyrir móttöku beiðna um upplýsingar frá skrifstofum fjármálagreininga lögreglu í öðrum aðildarríkjum.“

35) Eftirfarandi komi í stað 2. mgr. 55. gr.:

„2. Aðildarríki skulu tryggja að fyrirframsamþykki skrifstofu fjármálagreininga lögreglu, sem beiðni er beint til, um að miðla upplýsingunum til lögbærra yfirvalda sé veitt án tafar og að svo miklu leyti sem er mögulegt, án tillits til tegunda tengdra frumbrota. Skrifstofa fjármálagreininga lögreglu, sem beiðni er beint til, skal ekki neita að samþykkja slíka

miðlun nema hún falli utan gildissviðs ákvæðanna um baráttu hennar gegn peningþvætti og fjármögnun hryðjuverka eða gæti leitt til skaða á rannsókn, eða væri á annan hátt ekki í samræmi við grundvallarreglur landslaga þess aðildarríkis. Rökstyðja skal allar slíkar synjanir um samþykki á viðeigandi hátt. Undantekningar þessar skulu skilgreindar þannig að komið sé í veg fyrir misnotkun, og ástæðulausar takmarkanir, á miðlun upplýsinga til lögbærra yfirvalda.“

36) Í stað 57. gr. kemur eftirfarandi:

„57. gr.

Ólíkar skilgreiningar landslaga á frumbrotum eins og um getur í 4. lið 3. gr. skulu ekki hamla getu skrifstofa fjármálagreininga lögreglu til að veita annarri skrifstofu fjármálagreininga lögreglu aðstoð og ekki takmarka skipti, miðlun og notkun upplýsinga skv. 53., 54. og 55. gr.“

37) Í 3. þætti í VI. kafla bætist eftirfarandi undirþáttur við:

„III. undirþáttur a

Samstarf lögbærra yfirvalda sem hafa eftirlit með lána- og fjármálastofnunum og annarra yfirvalda sem bundin eru þagnarskyldu

57. gr. a

1. Aðildarríkin skulu krefjast þess að allir einstaklingar sem vinna fyrir eða hafa unnið fyrir lögbær yfirvöld sem eftirlit hafa með reglufylgni lána- og fjármálastofnana við þessa tilskipun og endurskoðendur eða sérfræðingar sem koma fram fyrir hönd slíkra lögbærra yfirvalda, séu bundnir þagnarskyldu.

Án þess að það hafi áhrif á mál sem falla undir refsirétt má eingöngu greina frá trúnaðarupplýsingum, sem einstaklingarnir sem um getur í fyrstu undirgrein taka til skoðunar við skyldustörf sín samkvæmt þessari tilskipun, í samantekt eða á samandregnu formi, á þann hátt að ekki sé hægt að auðkenna einstakar lána- og fjármálastofnanir.

2. Ákvæði 1. mgr. skal ekki koma í veg fyrir upplýsingaskipti á milli:

- a) lögbærra yfirvalda sem hafa eftirlit með lána- og fjármálastofnunum innan aðildarríkis í samræmi við þessa tilskipun eða aðrar lagagerðir sem varða eftirlit með lána- og fjármálastofnunum,
- b) lögbærra yfirvalda sem hafa eftirlit með lána- og fjármálastofnunum í mismunandi aðildarríkjum í samræmi við þessa tilskipun eða aðrar lagagerðir sem varða eftirlit með lána- og fjármálastofnunum, þ.m.t. Seðlabanka Evrópu (ECB) í samræmi við reglugerð ráðsins (ESB) nr. 1024/2013 (*). Slík upplýsingaskipti skulu uppfylla skilyrðin um þagnarskyldu í 1. mgr.

Lögbæru yfirvöldin sem hafa eftirlit með lána- og fjármálastofnunum í samræmi við þessa tilskipun og Seðlabanki Evrópu í samræmi við 2. mgr. 27. gr. reglugerðar (ESB) nr. 1024/2013 og g-lið fyrstu undirgreinar 56. gr. tilskipunar Evrópuþingsins og ráðsins 2013/36/ESB (**), skulu fyrir 10. janúar 2019 gera samkomulag, með stuðningi evrópsku eftirlitsstofnananna, um hagnýt atriði er varða upplýsingaskipti.

3. Lögbær yfirvöld sem hafa eftirlit með lána- og fjármálastofnunum sem taka við trúnaðarupplýsingum eins og um getur í 1. mgr. skulu eingöngu nota þessar upplýsingar:

- a) til að sinna skyldustörfum sínum samkvæmt þessari tilskipun eða samkvæmt öðrum lagagerðum er varða baráttuna gegn peningþvætti og fjármögnun hryðjuverka, varfærnisreglur og eftirlit með lána- og fjármálastofnunum, þ.m.t. viðurlög,
- b) vegna áfrýjunar gegn ákvörðun lögbærs yfirvalds sem hefur eftirlit með lána- og fjármálastofnunum, þ.m.t. málareksturs fyrir dómstóli,
- c) í málarekstri fyrir dómstóli samkvæmt sérákvæðum sem mælt er fyrir um í samþykktum lögum Sambandsins sem eru á sama sviði og þessi tilskipun eða á sviði varfærnisreglna og eftirlits með lána- og fjármálastofnunum.

4. Aðildarríki skulu tryggja að lögbær yfirvöld sem hafa eftirlit með lána- og fjármálastofnunum vinni saman hvað varðar þessa tilskipun að svo miklu leyti sem er mögulegt, án tillits til eðlis þeirra eða stöðu hvers um sig. Slík samvinna tekur einnig til getu að framkvæma, innan valdsviðs lögbæra yfirvaldsins sem beiðni er beint til, rannsóknir fyrir hönd lögbæra yfirvaldsins sem leggur fram beiðni, og í framhaldinu skipta á upplýsingunum sem aflað er í slíkum rannsóknum.

5. Aðildarríki geta heimilað lögbærum landsyfirvöldum sínum sem hafa eftirlit með lána- og fjármálastofnunum að gera samstarfssamninga sem mæla fyrir um samstarf og skipti á trúnaðarupplýsingum við lögbær yfirvöld þriðju landa sem eru gagnaðilar þessara lögbæru landsyfivalda. Slíkir samstarfssamningar skulu gerðir á gagnkvæmnisgrundvelli og eingöngu ef upplýsingarnar sem greint er frá falli undir tryggjar þagnarskyldukröfur sem a.m.k. eru jafngildar þeim sem um getur í 1. mgr. Skipti á trúnaðarupplýsingum samkvæmt þessum samstarfssamningum skulu gerð í þeim tilgangi að framkvæma eftirlitsverkefni þessara yfirvalda.

Séu upplýsingarnar sem skipst er á upprunnar í öðru aðildarríki skal eingöngu greina frá þeim að fengnu skýlausu samþykki lögbæra yfirvaldsins sem deildi þeim og, eftir því sem við á, einungis í þeim tilgangi sem þau yfirvöld gáfu samþykki sitt fyrir.

57. gr. b

1. Þrátt fyrir 1. og 3. mgr. 57. gr. a og með fyrirvara um 2. mgr. 34. gr. geta aðildarríki heimilað upplýsingaskipti á milli lögbærra yfirvalda í sama aðildarríki eða í mismunandi aðildarríkjum, milli lögbæru yfirvaldanna og yfirvalda sem falið er eftirlit með einungum og einstaklingum eða lögaðilum í fjármálageiranum í tengslum við störf þeirra eins og um getur í 3. lið 1. mgr. 2. gr. og yfirvaldanna sem að lögum bera ábyrgð á eftirlitinu með fjármálamörkuðunum er þau sinna viðkomandi eftirlitshlutverkum sínum.

Móttækjar upplýsingar skulu í hverju tilviki falla undir kröfur um þagnarskyldu sem eru a.m.k. jafngildar þeim sem um getur í 1. mgr. 57. gr. a.

2. Þrátt fyrir 1. og 3. mgr. 57. gr. a geta aðildarríki, í krafti ákvæðanna sem mælt er fyrir um í landslögum, heimilað birtingu tiltekinna upplýsinga til annarra landsbundinna yfirvalda sem samkvæmt lögum bera ábyrgð á eftirliti með fjármálamörkuðunum, eða falin er ábyrgð í baráttunni gegn eða rannsóknum á peningþvætti, tengdum frumbrotum eða fjármögnun hryðjuverka.

Skipti á trúnaðarupplýsingum samkvæmt þessari málsgrein skulu eingöngu gerð í þeim tilgangi að framkvæma verkefni hlutaðeigandi yfirvalda að lögum. Einstaklingar sem hafa aðgang að slíkum upplýsingum skulu heyra undir kröfur um þagnarskyldu sem eru a.m.k. jafngildar þeim sem um getur í 1. mgr. 57. gr. a.

3. Aðildarríki geta heimilað birtingu tiltekinna upplýsinga sem varða eftirlitið með reglufylgni lánastofnana við þessa tilskipun til rannsóknarnefnda þingsins, endurskoðunarrettarins og annarra aðila sem eru í forsvari fyrir rannsóknum í aðildarríkjum sínum, að uppfylltum eftirfarandi skilyrðum:

- a) einingarnar hafa skýrt umboð samkvæmt landslögum til að rannsaka eða athuga gaumgæfilega aðgerðir yfirvalda sem bera ábyrgð á eftirliti með þessum lánastofnunum eða á lögum um slíkt eftirlit,
- b) upplýsingarnar eru algjörlega nauðsynlegar til að uppfylla umboðið sem um getur í a-lið,
- c) einstaklingarnir sem hafa aðgang að upplýsingunum, falla undir kröfur um þagnarskyldu samkvæmt landslögum sem eru a.m.k. jafngildar þeim sem um getur í 1. mgr. 57. gr. a,
- d) séu upplýsingarnar upprunnar í öðru aðildarríki skal ekki greina frá þeim án skýlauss samþykkis lögbæru yfirvaldanna sem afhentu þær og, eftir því sem við á, einungis í þeim tilgangi sem þau yfirvöld gáfu samþykki sitt fyrir.

(*) Reglugerð ráðsins (ESB) nr. 1024/2013 frá 15. október 2013 um að fela Seðlabanka Evrópu sérstök verkefni að því er varðar stefnur sem snerta varfærnisefirlit lánastofnana (Stj.íð. ESB L 287, 29.10.2013, bls. 63).

(**) Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2013/36/ESB frá 26. júní 2013 um aðgang að starfsemi lánastofnana og varfærnisefirlit með lánastofnunum og verðbréfafyrirtækjum, um breytingu á tilskipun 2002/87/EB og um niðurfellingu á tilskipunum 2006/48/EB og 2006/49/EB (Stj.íð. ESB L 176, 27.6.2013, bls. 338).“

38) Eftirfarandi undirgrein bætist við 2. mgr. 58. gr.:

„Aðildarríki skulu tryggja enn frekar að þegar lögbær yfirvöld þeirra auðkenna brot sem falla undir refsiviðurlög, þá upplýsi þau löggæsluyfirvöldin um það tímanlega.“

39) Ákvæðum 61. gr. er breytt sem hér segir:

a) Í stað 1. mgr. kemur eftirfarandi:

„1. Aðildarríki skulu sjá til þess að lögbær yfirvöld, sem og, eftir atvikum, aðilar sem lúta sjálfseftirliti, komi á skilvirku og áreiðanlegu fyrirkomulagi sem hvetur til tilkynninga til lögbærra yfirvalda, sem og, eftir atvikum, aðila sem lúta sjálfseftirliti, um hugsanleg eða raunveruleg brot á landsákvæðunum sem leiða þessa tilskipun í lög.“

Í þeim tilgangi skulu þau koma á einni eða fleiri samskiptaleiðum fyrir einstaklinga til að senda tilkynningarnar sem um getur í fyrstu undirgrein. Með slíkum samskiptaleiðum skal tryggt að persónuauðkenni þeirra sem veita upplýsingar séu eingöngu kunn lögbæru yfirvöldunum, sem og, eftir atvikum, aðilum sem lúta sjálfseftirliti.“

b) Eftirfarandi undirgreinar bætist við í 3. mgr.:

„Aðildarríki skulu tryggja að einstaklingar, þ.m.t. starfsmenn og fulltrúar tilkynningarskylds aðila, sem tilkynna um grunsemdir um peningaþvætti eða fjármögnun hryðjuverka innan einingarinnar eða til skrifstofu fjármálagreininga lögreglu, séu lagalega verndaðir gegn hótunum, hefndaraðgerðum eða fjandsamlegum aðgerðum, einkum gegn neikvæðum aðgerðum eða aðgerðum sem mismuna á grundvelli starfs.“

Aðildarríki skulu tryggja að einstaklingar sem berskjaldaðir eru fyrir hótunum, fjandsamlegum aðgerðum, eða neikvæðum aðgerðum eða aðgerðum sem mismuna á grundvelli starfs, fyrir að tilkynna um grunsemdir um peningaþvætti eða fjármögnun hryðjuverka innan einingarinnar eða til skrifstofu fjármálagreininga lögreglu, eigi rétt á að leggja fram kvörtun á öruggan hátt til viðkomandi lögbærra yfirvalda. Með fyrirvara um leynd upplýsinga sem skrifstofa fjármálagreininga lögreglu safnar, skulu aðildarríki tryggja að slíkir einstaklingar hafi rétt til raunhæfs úrræðis til að leita réttar síns, til að tryggja réttindi þeirra samkvæmt þessari málsgrein.“

40) Eftirfarandi grein bætist við:

„64. gr. a

1. Framkvæmdastjórnin skal njóta aðstoðar nefndarinnar um baráttuna gegn peningaþvætti og fjármögnun hryðjuverka („Nefndin“) eins og um getur í 23. gr. reglugerðar Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 2015/847 (*). Sú nefnd skal vera nefnd í skilningi reglugerðar (ESB) nr. 182/2011 (**).

2. Þegar vísað er til þessarar málsgreinar gildir 5. gr. reglugerðar (ESB) nr. 182/2011.

(*) Reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) 2015/847 frá 20. maí 2015 um upplýsingar sem fylgja skulu við millifærslu fjármuna og niðurfellingu reglugerðar (EB) nr. 1781/2006 (Stjtið. ESB L 141, 5.6.2015, bls. 1).

(**) Reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 182/2011 frá 16. febrúar 2011 um reglur og almennar meginreglur varðandi tilhögun eftirlits aðildarríkjanna með framkvæmdastjórninni þegar hún beitir framkvæmdarvaldi sínu (Stjtið. ESB L 55, 28.2.2011, bls. 13).“

41) Í stað 65. gr. kemur eftirfarandi:

„65. gr.

1. Framkvæmdastjórnin skal taka saman skýrslu um framkvæmd þessarar tilskipunar og leggja fyrir Evrópuþingið og ráðið fyrir 11. janúar 2022 og á þriggja ára fresti eftir það.

Í þeirri skýrslu skal einkum koma fram:

a) lýsing á sértækum ráðstöfunum sem samþykktar hafa verið og fyrirkomulagi sem komið er upp í Sambandinu og aðildarríki til að koma í veg fyrir og takast á við vandamál sem upp koma og nýlega framvindu sem fjármálakerfi Sambandsins stafar ógn af,

b) framhaldsaðgerðir sem gripið er til í Sambandinu og aðildarríki á grundvelli mála sem þau fá vitneskju um, þ.m.t. kvartana tengdum landslögum sem hefta eftirlits- og rannsóknarheimildir lögbærra yfirvalda og aðila sem lúta sjálfseftirliti,

- c) lýsing á tiltækileika upplýsinga sem skipta máli fyrir lögbæru yfirvöldin og skrifstofur fjármálagreininga lögreglu í aðildarríkjum til að fyrirbyggja að fjármálakerfið sé notað til peningabættis og fjármögnunar hryðjuverka,
- d) lýsing á alþjóðlegri samvinnu og upplýsingaskiptum milli lögbærra yfirvalda og skrifstofa fjármálagreininga lögreglu,
- e) lýsing á nauðsynlegum aðgerðum framkvæmdastjórnarinnar til að sannprófa að aðildarríki grípi til aðgerða í samræmi við þessa tilskipun og til að leggja mat á vandamál sem upp koma og nýlega framvindu í aðildarríkjum,
- f) greining á hagkvæmni sértækra ráðstafana og fyrirkomulags í Sambandinu og aðildarríki vegna möguleikans á söfnun og aðgengi að upplýsingum um raunverulegt eignarhald fyrirtækja og annarra lögaðila stofnsettra utan Sambandsins og á meðalhófi ráðstafananna sem um getur í b-lið 20. gr.,
- g) úttekt á hvernig grundvallarréttindi og meginreglur sem viðurkenndar eru í sáttmála Evrópusambandsins um grundvallarréttindi hafa verið virt.

Með fyrstu skýrslunni, sem birta á fyrir 11. janúar 2022, skulu fylgja, ef nauðsyn krefur, viðeigandi tillögur að nýrri löggjöf, þ.m.t., eftir því sem við á, að því er varðar sýndargjaldmiðla, valdheimildir til að setja upp og viðhalda miðlægu gagnasafni þar sem skráð eru deili á notendum og vörsluverskisheimilisföng sem aðgengileg eru skrifstofum fjármálagreininga lögreglu, sem og form fyrir eigin yfirlýsingu fyrir notendur sem nota sýndargjaldmiðil, og um bætt samstarf milli skrifstofa aðildarríkja sem annast endurheimt eigna og áhættumiðað líkan fyrir beitingu ráðstafananna sem um getur í b-lið 20. gr.

2. Framkvæmdastjórnin skal, fyrir 1. júní 2019, meta rammann um samstarf skrifstofa fjármálagreininga lögreglu við þriðju lönd og hindranir og tækifæri til aukinnar samvinnu á milli skrifstofa fjármálagreininga lögreglu í Sambandinu, þ.m.t. möguleikann á koma á samstarfs- og stuðningskerfi.

3. Framkvæmdastjórnin skal, ef við á, gefa út skýrslu til Evrópuþingsins og ráðsins þar sem lagt er mat á þörf og meðalhóf þess að lækka prósentuna fyrir auðkenningu á raunverulegu eignarhaldi lögaðila, í ljósi gefinna ráðlegginga í þá veru af hálfu alþjóðastofnana og þeirra sem setja staðla og bærir eru á sviði forvarna gegn peningabætti og baráttu gegn fjármögnun hryðjuverka, sem afleiðing af nýju mati, og kynna tillögu að nýrri löggjöf, ef við á.“

42) Í stað 1. mgr. 67. gr. kemur eftirfarandi:

„1. Aðildarríkin skulu samþykkja nauðsynleg lög og stjórnsýslufyrirmæli til að fara að tilskipun þessari eigi síðar en 26. júní 2017.

Aðildarríkin skulu beita ákvæðum 3. mgr. 12. gr. frá og með 10. júlí 2020.

Aðildarríki skulu setja upp skrárnar sem um getur í 30. gr. fyrir 10. janúar 2020 og skrárnar sem um getur í 31. gr. fyrir 10. mars 2020 og miðlægu sjálfvirku kerfunum sem um getur í 32. gr. a fyrir 10. september 2020.

Framkvæmdastjórnin skal tryggja samtengingu skrána sem um getur í 30. og 31. gr. í samstarfi við aðildarríkin fyrir 10. mars 2021.

Aðildarríkin skulu tafarlaust senda framkvæmdastjórninni texta ráðstafananna sem um getur í þessari málsgrein.

Þegar aðildarríkin samþykkja þessar ráðstafanir skal vera í þeim tilvísun í þessa tilskipun eða þeim fylgja slík tilvísun þegar þær eru birtar opinberlega. Aðildarríkin skulu setja nánari reglur um slíka tilvísun.“

43) Í stað inngangshlutans í 3. lið II. viðauka kemur eftirfarandi:

„(3) Landfræðilegur áhættuþáttur — skráning, stofnsetning, búseta í:“

44) Ákvæðum III. viðauka er breytt sem hér segir:

a) Eftirfarandi liður bætist við 1. lið:

„g) viðskiptavinur er ríkisborgari þriðja lands sem sækir um búsetu- eða ríkisborgarétt í aðildarríkinu í skiptum fyrir fjármagnsyfirfærslur, kaup á fasteign eða ríkisskuldabréfum, eða fjárfestingu í fyrirtækjum í því aðildarríki.“

b) Eftirfarandi breytingar eru gerðar á lið 2:

i. í stað c-liðar kemur eftirfarandi:

„c) óbein viðskiptatengsl eða viðskipti, án tiltekinna verndarráðstafana, eins og með rafrænni auðkenningu, viðkomandi traustþjónusta eins og skilgreind er í reglugerð (ESB) nr. 910/2014 eða einhverju öðru tryggu fjar- eða rafauðkenningarferli sem er eftirlitsskyld, viðurkennt, samþykkt eða tekið gilt af viðkomandi landsbundnum yfirvöldum,“

ii. eftirfarandi liður bætist við:

„f) viðskipti tengd olúu, vopnum, eðalmálum, tóbaksvörum, menningarlegum listmunum og öðrum munum með fornleifafræði-, sögu-, menningar- og trúarlegt gildi, eða með einstakt vísindalegt gildi, sem og flabein og verndaðar dýrategundir.“

2. gr.

Breyting á tilskipun 2009/138/EB

Eftirfarandi liður bætist við b-lið 1. mgr. 68. gr. tilskipunar 2009/138/EB:

„iv. yfirvöld sem ábyrgð bera á eftirliti með reglufylgni tilkynningarskyldra aðila sem skráðir eru í 1. og 2. lið 1. mgr. 2. gr. tilskipunar Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) 2015/849 (*) við þá tilskipun,

(*) Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) 2015/849 frá 20. maí 2015 um ráðstafanir gegn því að fjármálakerfið sé notað til peningabættis eða til fjármögnunar hryðjuverka, um breytingu á reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 648/2012, og um niðurfellingu á tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2005/60/EB og tilskipun framkvæmdastjórnarinnar 2006/70/EB (Stjtíð. ESB L 141, 5.6.2015, bls. 73).“

3. gr.

Breytingar á tilskipun 2013/36/ESB

Í fyrstu málsgrein 56. gr. tilskipunar 2013/36/ESB bætist eftirfarandi liður við:

„g) yfirvöld sem ábyrgð bera á eftirliti með reglufylgni tilkynningarskyldra aðila sem skráðir eru í 1. og 2. lið 1. mgr. 2. gr. tilskipunar Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) 2015/849 (*) við þá tilskipun.

(*) Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) 2015/849 frá 20. maí 2015 um ráðstafanir gegn því að fjármálakerfið sé notað til peningabættis eða til fjármögnunar hryðjuverka, um breytingu á reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 648/2012, og um niðurfellingu á tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2005/60/EB og tilskipun framkvæmdastjórnarinnar 2006/70/EB (Stjtíð. ESB L 141, 5.6.2015, bls. 73).“

4. gr.

Lögleiðing

1. Aðildarríkin skulu samþykkja lög og stjórnsýslufyrirmæli sem nauðsynleg eru til að hlíta þessari tilskipun eigi síðar en 10. janúar 2020. Þau skulu þegar í stað senda framkvæmdastjórninni texta þessara ákvæða.

Þegar aðildarríkin samþykkja þessar ráðstafanir skal vera í þeim tilvísun í þessa tilskipun eða þeim fylgja slík tilvísun þegar þær eru birtar opinberlega.

2. Aðildarríkin skulu senda framkvæmdastjórninni helstu ákvæði úr landslögum sem þau samþykkja um málefni sem tilskipun þessi nær til.

5. gr.

Gildistaka

Tilskipun þessi öðlast gildi á tuttugasta degi eftir að hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópusambandsins*.

6. gr.

Viðtakendur

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Strassborg, 30. maí 2018.

Fyrir hönd Evrópuþingsins,

A. TAJANI

forseti.

fyrir hönd ráðsins

L. PAVLOVA

forseti.
